SOLDATUL

Nr. 257 | APARE MARŢEA, JOIA şi SAMBATA | **Foaie de lămuriri şi informaţii pentru ostaşi** | REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA STR. SARINDAR Nr. 5-7-9 BUCUREŞTI

GERMANIA DE AZI

Asociaţia româno-germană de sub preşidenţia d-lui prof. Mihai Antonescu, vice-preşedintele Consiliului de miniştri, a organizat o serie de conferinţe publice pe tema generală „Germania de azi", în care aspectele principale ale realizărilor naţional-socialismului au fost studiate şi înfăţişate ascultătorilor de către personalităţile cele mai de seamă ale vieţii noastre intelectuale. Au vorbit până acum d-nii Al. Vaida-Voevod, prof. Nichifor Crainic, Ion Marin Sadoveanu, prof. N. Cornăţeanu, prof dr. Gh. Leon, prof. Strihan, prof. I. Simionescu despre formele de viaţă nouă ale naţional-socialismului, cari au revoluţionat în chipul cel mai fericit şi mai rodnic Germania atât în alcătuirea ei spirituală, cât şi în aşezările ei pozitive de Stat. Seria acestor conferinţe, mult frecventate şi apreciate de intelectualitatea Capitalei, e aproape de sfârşit şi ea a adus nepreţuite servicii pentru adâncirea temeiurilor colaborării române şi germane la zidirea Europei noui de mâine.

Sub acest raport, Asociaţia româno-germană a ţinut să întregească, pe alt plan, vasta operă pe care armatele noastre o înfăptuesc practic în lupta lor umăr la umăr cu armatele germane contra bolşevismului. Cercetarea ştiinţifică a fenomenului naţional-socialist german, făcută cu mare pricepere în această împrejurare, a demonstrat lumei noastre de acasă, care n'a avut incomparabilul prilej al frontului de a constata direct forţa dinamică a naţional-socialismului, cât de actuală, de necesară şi de mântuitoare a fost pentru Germania, dar şi pentru Europa, apariţia acestui curent nou de idei şi de energie organizatoare. Adolf Hitler, creatorul lui, a avut viziunea limpede a momentului crucial, pe care îl parcurgem şi a solicitat poporului german supremul efort de a se investi în nobila şi greaua misiune de apărător şi tezaurar al patrimoniului de civilizaţie europeană. Il obliga la aceasta, în egală măsură, trecutul lui de cultură şi poziţia lui în compoziţia Europei. Naţiunea germană reprezintă numericeşte forţa rasială cea mai mare, care ar fi putut deschide procesul, în numele ideii de ordine, pentru lichidarea ameninţărilor comunismului.

Secretul reuşitei naţional-socialismului stă în această funcţie firească, pe care şi-a însuşit-o cu toate riscurile şi cu o neîntrecută disciplină naţiunea germană. Germania de azi a ieşit înoită şi puternică dintr'o severă revizuire a realităţilor ei proprii, mai întâi, şi dă admirabilul exemplu de perfectă unitate şi de grandioasă jertfă de sine, pe care îl constatăm în toate actele ei de războiu sau în relaţiile ei diplomatice. Spre deosebire de acţiunea comună a bolşevicilor şi a puterilor zise democrate aliate lui, care tinde să acapareze omenirea pentru beneficii pe contul unei plutocraţii profitoare, naţional-socialismul german slujeşte cauzei de bună înţelegere între popoare şi de liberă îndreptăţire a tuturor la o viaţă de reală armonie naţională. Iar Germania de azi va învinge, fiindcă e o ţară înoită prin jertfă şi prin generoasă luptă, iar alăturea de ea va învinge ideea de dreptate în Europa nouă.

D. I. Cucu

Pregătirea de tir a unui tun camuflat (S.M.P.)

MINUNILE PRIETENIEI

In Duminica aceasta, Biserica noastră, la rânduirea sfintei slujbe a liturghiei, a pus înaintea credincioşilor evanghelia cu slăbănogul adus de cei patru prieteni ai săi înaintea lui Iisus, spre a căpăta vindecare dela El.

Şi iată cum s'au petrecut lucrurile:

Era un slăbănog, adică un paralitic, care, fireşte, osândit era a sta şi a zăcea în patul său. Dar el a păstrat mereu credinţa că se va face bine. Şi avea el patru prieteni buni, care, asemenea lui, erau oameni plini de credinţă — şi aşa fiind, aveau bună şi nedeslegată prietenie pentru slăbănog, gata oricând a-i da o mână de ajutor.

Şi iată că, în vremea aceea, a venit vestea prin locul în care sălăşluiau ei, cum că s'a ivit un mare învăţător, chemat Iisus, care, Fiul lui Dumnezeu fiind, vindeca pe cei bolnavi. Atunci cei patru prieteni s'au gândit a duce pe-o targă pe prietenul lor slăbănogul — înaintea acestui învăţător, spre a-l tămădui.

Şi aşa au şi făcut. L-au aşezat pe un fel de pat şi l-au dus la casa unde se afla Iisus. Dar acolo, spre mâhnirea lor au găsit casa împrejmuită de atâta norod, încât le era cu neputinţă să intre. Dar împiedecarea aceasta, încă mai tare le-a închis sufletele de dragoste pentru prietenul lor — şi atunci ce s'au gândit ei? Să urce pe slăbănog sus, pe coperişul casei — şi spărgând zidul, să coboare patul prin spărtură. Pe vremea aceea, casele aveau acoperişul fără vârf, ci ca un sol de podişcă, pe care cei ai casei dormeau în timpul verii, din pricina căldurii.

Şi atunci, trudindu-se foarte, cei patru au purces şi au ridicat pe prietenul lor sus pe coperiş, — au spart peretele — şi cu nişte frânghii au coborit patul drept în faţa învăţătorului, care grăia cu putere norodului adunat. Pe urmă, s'au coborit cum au putut, şi ei.

Domnul Hristos, văzându-le marea lor credinţă, precum şi jertfa minunată ce făceau cei patru pentru prietenul lor, slăbănogul, a dăruit vindecarea lui, iertându-i toate păcatele.

Şi slăbănogul s'a ridicat sănătos de pe patul său de suferinţă şi a mers acasă, aducând slăvire celui care-l vindecase — şi, fireşte, multe mulţumiri iubiţilor săi prieteni, fără ajutorul cărora, nu ar fi putut să capete vindecare.

Iată, dragi ostaşi, ce frumos loc cuprinde prietenia în învăţătura noastră creştină — şi ce pilde minunate ne pune ea înainte în ce priveşte această mare şi frumoasă legătură între oameni: prietenia.

In limba ostăşească şi în vreme de răsboi, prieteniei i se spune camaraderie, — şi voi, dragi ostaşi, ştiţi câte minuni a făcut camaraderia în acest greu războiu al nostru. Ştiţi de câte ori, întocmai ca în pilda de mai sus, aţi făcut şi voi ca acei patru prieteni, ridicând pe umerii voştri sau pe targă, pe vreunul din camarazii răniţi sau bolnavi — şi aţi simţit, desigur, cât de mângâiată vă era inima când puteaţi să faceţi o asemenea creştinească faptă.

Apoi, de câte ori, în lungile marşuri şi în nesfârşitele aşteptări ale luptelor, — în focul iureşului şi în trăsnetele exploziilor nu aţi putut fi de folos vreunui camarad aflat în cine ştie ce nevoie sau lovit de cine ştie ce slăbiciune. A lucrat atunci în sufletul nostru aceiaşi prietenie creştină, cu care, noi Românii, am fost învăţaţi de mici, de acasă dela părinţi — şi dela părinţii bisericii noastre din sat, care, de atâtea ori ne-a arătat cât de la mare cinste pune Hristos Domnul, prietenia între oameni.

Dar în afară de această pildă cu slăbănogul, Cartea noastră creştină ne pune adeseori înainte şi alte minunate înfăţişări ale prieteniei. E deajuns să ne aducem aminte de prietenia dintre Domnul Iisus şi Lazăr, cel pe care l-a înviat din morţi. Apoi, să ne aducem aminte că adesea Domnul Hristos a spus oamenilor: „Voi sunteţi prietenii mei — şi eu sunt prietenul vostru". Ce mare cinste — şi ce frumuseţe fără de nume să ne ştim prieteni cu însuşi Dumnezeu!...

Intr'un loc, sfânta Carte, dragii mei spune aşa: „Nu este mai mare dragoste decât aceea ca cineva să-şi dea viaţa pentru prietenii săi". Ascultaţi — şi vă minunaţi ce minunată este prietenia creştină: să ne dăm viaţa pentru prietenii noştri!...

De aceea, dragi ostaşi, căutaţi şi nu pierdeţi din sufletul nostru acest mare dar creştinesc, al prieteniei — şi încă mai mult: căutaţi a şi săvârşi faptele prieteniei, aşa, precum în chip atât de frumos au făcut cei patru pentru prietenul lor, slăbănogul.

Atunci, cu adevărat vom merita să fim prieteni cu Domnul prieteniei, adică cu însuşi Mântuitorul nostru.

Al. Lascarov-Moldovanu

COMUNIŞTII DESPRE COMUNISM

Europa n'a putut cunoaşte un singur moment cu adevărat situaţia reală din Rusia comunistă. Propaganda roşie a reuşit să încurce lucrurile în aşa fel, încât albul a devenit negru şi negrul alb. Dealtfel Rusia comunistă era tot Rusia lui Potemkin, favoritul ţarinei. Oricât de cunoscută e povestea acestuia, merită să fie repovestită cât de des, pentrucă prin atitudinea lui Potemkin se caracterizează de minune sufletul rusesc.

Cu ocazia unei vizite a ţarinei într'una din guberniile întinsului imperiu, Potemkin a căutat să-i dovedească ţarinei, că lucrurile merg mai mult decât bine în Rusia. Satele sunt o minune de frumuseţe şi curăţenie — locuitorii sunt supra-hrăniţi şi fericiţi din cale afară — spunea favoritul. In demonstrare, Potemkin a pus să se ridice pe tot parcursul drumului ţarinei case din carton, frumos vopsite, cu flori la fereşti iar în faţa porţilor a aşezat câţiva artişti graşi, pomădaţi şi zâmbitori. Ţarina a avut ce să vadă. Rusia părea cea mai fericită ţară din lume.

Comuniştii au imitat întru totul exemplul înaintaşului lor. Vizitatorului străin i se prezentau palate luxoase, oameni bine hrăniţi şi sănătoşi. In schimb mizeria era ascunsă cu cea mai mare dibăcie. In acelaş timp se ascundea cu aceiaşi grije uriaşa sforţare de înarmare, pe care o făceau sovieticii în vederea răsturnării ordinei pe întreaga suprafaţă a globului.

Dacă sovieticii au reuşit să ascundă faţa adevărată a lucrurilor înaintea străinătăţii, atât în ceiace priveşte stadiul înarmărilor, cât şi în ceiace priveşte mizeria neagră în care se zbătea ţărănimea, realitatea nu le putea fi ascunsă locuitorilor U. R. S. S.-ului. Războiul de azi punând în contact Europa cu aceşti troglodiţi, lumina a eşit de sub obroc.

Printre sovieticii făcuţi prizonieri s'au găsit o seamă de ofiţeri superiori, cari şi-au ţinut de datoria lor să aducă la cunoştinţa lumii situaţia populaţiei împărăţiei roşii. Toţi aceştia au descris în culorile cele mai negre viaţa maselor, cu excepţia comisarilor şi altor favorizaţi ai regimului.

Recent, generalul sovietic Vlasov, căzut în captivitate germană a desvăluit şi mai mult taina „raiului bolşevic". Generalul sovietic, ridicat din pătura ţărănească la acel grad important, a rămas cu sufletul şi mai departe la ţărănimea din care s'a născut. A urmărit tot timpul cu atenţie viaţa grea a muncitorului rus, a ţăranului rus, relele tratamente la care era supusă populaţia sovietică şi a început să condamne comunismul. Mai înainte de a ajunge prizonier, generalul rus se gândeşte la mijloacele cu ajutorul cărora să îndrepte lucrurile — mai ales să înlăture conducerea sovietică. Ajuns prizonier, s'a folosit de această împrejurare, spre a-i trezi la realitate pe acei creduli cari mai trăesc încă sub impresia [illegible] comuniste.

Declaraţiile generalului sovietic sunt mai mult decât un preţios document asupra situaţiei din Rusia.

Ion Munteanu

Pagina Literară

REGRETUL

de MIHAIL SADOVEANU

Măi fraţilor! — zise prietinul nostru Luca, învăluindu-se într'un nour vânăt de fum; ce credeţi voi de mine, când mă vedeţi aşa, ca acum, că mă răstorn pe spătarul scaunului, cu braţele întinse drept, cu pumnii strânşi pe masă şi cu ochii încruntaţi asupra paharului? Ce veţi fi zicând voi? Mă, ăsta se gândeşte la nemurirea sufletului! ori, cei cari au băut pe pleaşcă dela mine se vor fi gândit: Bre! cumplit s'a îmbătat Luca Stroescu!

He-he-he-he! ei lasă, lasă! nu mai răcniţi atâta: „Nu! nu! nu, nene Luca!", las'că vă ştiu eu! sunt mâncat eu de multe, — mai ales de viaţa Bucureştilor.

Aha! unul mai cuminte... mă întreabă că atunci la ce mă gândesc? Puteai să fii, dragă prietine, mai al dracului, dacă spuneai simplu: Scumpi amici, Luca Stroescu nu se gândeşte la nimic! — Iar strigaţi! Nu strigaţi în zadar. Poate nu mă gândesc la nimic! poate mă gândesc la multe...

Hm! cel mai bun lucru pe care-l putem face în seara asta de Sfântul Vasile, e să mai bem câte ceva! Ziceţi să aducă vin, şi ceva gustare! Nu mai strigaţi degeaba *ura!* că o să cred că v'aţi îmbătat.

Să bem, fraţilor, şi să uităm! Spuneţi drept, bre, că m'am îmbătat. Spuneţi drept: s'a îmbătat Moldoveanul! Da! m'am îmbătat ca totdeauna de-atâţia ani de când ne cunoaştem, m'am îmbătat! ce mai voiţi?

Nu voiţi nimic? Bine, voi nu voiţi, dar voesc eu!... Ştiţi voi, fraţilor, ce-i o *viaţă prăpădită?* Ştiţi? Nu ştiţi, — adică puţin vă pasă ce comedie e aia. Bre, o *viaţă prăpădită* e titlul unui roman, care încă n'a fost scris, dar care a fost trăit... Ce mai la deal, la vale? Viaţa prăpădită e viaţa mea!

Râdeţi: m'am înduioşat la beţie! Bine, atunci să ne mai vie băutură şi să vă spun ceva. M'am înduioşat, — aşa-s eu câteodată, al dracului, mă înduioşez tare. Atunci mă uit la fumul ţigării şi mă înduioşez... da! aşa-s eu... o viaţă prăpădită, măi fraţilor!

Să vedeţi, — nu vă uitaţi aşa de încruntat la mine că n'o să întind povestea până mâne, — era în seara de Sfântul Vasile. Iată, în ia-seară se împlinesc zece ani. Eram pe atunci băiat fercheş, şi mă logodisem chiar, c'o fată frumoasă şi bună, — o bucăţică de pâne caldă... Şi'n seara de Sfântul Vasile, acum zece ani, petreceam acasă la fată. Era frumos, căzuse omăt mare şi o lună plină lumină ca ziua.

Pe-acolo, prin fundul Moldovei, umblă băeţii şi flăcăii straşnic cu pluguşorul. Era un vuet de tobe, de buhae, de clopote, de credeai că se dărâmă pereţii când începeau urătorii. Noi petreceam, ca'n vremuri bune, în căldură şi lumină, cu vin, cu bucate calde şi cu plăcinte moi. Eram vreo zece de toţi; şi, între cucoane, era şi o vădană, — trecută de treizeci de ani, dar cu nişte ochi care te vârau în boale. Nu era frumoasă, îi lipsea un dinte de deasupra, dintr'o parte, — dar aşa am fost eu pesemne, mie mi se părea că mai bine-i şade fără dintele acela; pe urmă, era plină la trup, ştii... mă rog, ce să vorbim degeaba? o vădană! ştiţi voi ce-i o vădană!

Dacă vă spun cum era vădana, asta nu înseamnează că logodnica era slută, ori n'avea pe vino'ncoace! Hei! să nu mai vorbim cum era, măi fraţilor! Acuma s'au trecut toate. O iubeam bre, atât pot să vă spun, o iubeam ca un nebun, cum aţi iubit şi voi la douăzeci de ani! Ziua suspini, noaptea suspini şi plănueşti tirade romantice, şi când eşti faţă în faţă cu fata, nu poţi îngâna două vorbe. Aşa o iubeam eu, — dragoste platonică, măi băeţi! şi — să mai vie o baterie!

In seara aceia, mă cam turcisem eu, — nu prea eram obişnuit cu vinul, — —şi mă uitam cu nişte ochi la fată... Eu mă uitam la dânsa şi ea se uita la faţa de masă. Aşa era pe vremea aceea... ştii... eu la dânsa ca un tigru, şi ea la faţa de masă.

Numai ce se scoală vădana, fraţilor, şi vorbeşte:

„Ce ziceţi, cucoanelor şi domnilor, n'ar fi bine să facem o plimbare cu săniile? E o zăpadă, afară, de-a mai mare dragul şi o lumină...

— Cum nu! cum nu! strigă toţi, din toate părţile; să ne plimbăm cu sania!

— Bine, zice şi bătrânul, tatăl fetei; cum v'a fi pofta. Duceţi-vă cei tineri; iar noi, bătrânii, vom rămânea la sfat".

S'au înhămat caii la două sănii; ne-am îmbrăcat bine şi ne-am coborât în ogradă. Iată nici acum n'aşi putea să vă spun cum s'a făcut de m'am trezit într'o sanie cu vădana. Luaţi aminte, fraţilor, într'o sanie cu vădana!

Era o lună frumoasă pe cer senin şi o lumină strălucită, de se vedeau lămurit, ca ziua, pădurile de pe dealurile dimprejur. Orăşelul vuia de zgomotele plugarilor; clopotele sunau pretutindeni, pocneau harapnice, strigau urătorii, cântau trâmbiţe, armonice, fluere, — fierbeau împrejurimile!

Am eşit afară din târguşor şi caii au prins a zbura pe omăt. Târgul rămase în urmă cu freamătu-i înăbuşit. Noi spintecam un vântişor subţire şi tăios şi zăpada măruntă roia licărind în jurul nostru. Şesurile întinse, în lumina lunii, îmbrăcau tonuri viorii strălucite.

Alergam pe câmpii tăcute. Şi, bine, am simţit o fierbere mare deodată, fără să-mi dau seama născând şi clocotind în piept, pe când caii zburau spre zările adânci albastre.

Agripina, vădana, se lăsase moale asupra mea, îmi cuprinsese o mână... Nu ştiu, nu pot să ştiu ce s'a petrecut, am prins a arde, i-am strâns mâna, m'am plecat asupra ei am sărutat-o — parcă mi-a trecut un fier roş prin vine. Şi caii zburau prin lumina lunei, şi zăpada măruntă roia licărind în jurul nostru.

Iată, fraţilor, din pricină că ne-am plimbat cu sania în seara aceia, de Sfântul Vasile, numai din pricina aceia, am ajuns un om care nu mai are nimic de nădăjduit. Bre! ş'o iubeam pe fată, o iubeam ca un nebun! Dar din noaptea aceia de Sfântul Vasile n'am mai plănuit tirade romantice şi n'am mai stat ceasuri întregi, tăcut, lângă dânsa, fără să spun o vorbă.

A doua-zi, ochii aprinşi ai vădanei mă ardeau ca două flăcări, îi simţeam în priviri, în piept, îmi umblau ca un foc prin simţuri. Şi m'am dus, m'am dus după ochii negri ai vădanei, am lăsat totul, am venit în Bucureşti... şi iată! zece ani au trecut, mă vedeţi, în seara asta de Sfântul Vasile, beat, beat şi întristat, fraţilor, dar să ştiţi că acasă... mă aşteaptă cei doi ochi... cei doi ochi de flăcări....

Atât a mai rămas din vădană, *doi ochi*... Mulţi dinţi au căzut, pielea feţei s'a zbârcit; şi acuma boiul nu i-i plin, nu mai are pe vino'ncoace, ca odinioară. Dar ochii au rămas. Fug de ei şi mă întorc la ei şi nu pot să scap şi n'am să pot să scap de dânşii niciodată!

O viaţă prăpădită, fraţilor, o viaţă prăpădită, nu vă spun mai multe.

Atâta-i.— Acum m'am îmbătat, şed răsturnat pe speteaza scaunului, cu pumnii pe masă, şi mă uit încruntat la pahar... Sunt zece ani de-atunci, şi câtă viaţă prăpădită zădarnic! — Nimica n'am făcut, nimica! m'am abrutizat şi m'am cufundat pentru totdeauna într'un sorb cumplit!

Şi, când stau aşa cum mă vedeţi, să ştiţi că aşa-s eu, mă înduioşez al dracului şi mă gândesc la fetiţa cea bălae pe care am iubit-o aşa de mult, ca un nebun, — şi beau şi mă înduioşez, măi dragilor, şi mă gândesc la nopţile romantice şi la fetiţa bălae pe care n'am mai văzut-o deatunci niciodată!

Hai, bre, să cântăm încet, uşor, ca o adiere, să cântăm *Regretul*. Voi nu ştiţi *Regretul?*— *Steluţa*, fraţilor; eu, aşa-i zic: *Regretul!* Incet şi prelung...

Tu care eşti pierdută în neagra veşnicie,
Steluţă mult- iubită a sufletului meu,
Şi care-odinioară luceai atât de vie,
Pe când eram în lume tu singură şi eu...

Nu staţi.. cântaţi înainte... nu vă uitaţi că-mi curg lacrimile; aşa-s eu la beţie, mă înduioşez al dracului... Ziceţi-i uşor, ca o adiere... cu foc, iubiţilor... Sunt zece ani de-atuncea, zece ani, şi s'a dus, s'a cufundat în neguri fata pe care am iubit-o ca un nebun! Cântaţi încet *Regretul*, fraţilor..

Câte puţin din toate cele

Există un pericol cosmic pentru oameni?

Dr.W. Sievert din Lipsca a cercetat problema dacă există pericole cosmice pentru globul nostru, o problemă care a interesat de totdeauna omenirea. Astăzi pentru pământ cosmosul prezintă un singur pericol, acela al ciocnirii cu un alt corp din univers. Se pune problema probabilităţii unei astfel de ciocniri. Astronomii au constatat că în luna Octombrie 1937 pământul a fost aproape pe punctul de a se ciocni cu o planetă mică, „Objekt Reinmuth 1937", numită astfel după numele savantului german care a descoperit-o. Planeta avea un diametru de 2 km. şi s'a apropiat de pământ până la 600.000 km. O ciocnire ar fi cauzat distrugerea a câteva sute de kilometri pătraţi de pe suprafaţa pământului. Planeta s'a îndepărtat între timp de pământ, iar revenirea ei la o distanţă atât de mică este foarte neprobabilă. Cometele atât de temute în trecut sunt mult mai nepericuloase, deoarece constau dintr'o massă uimitor de mică. Coada cometelor este atât de subţire, încât se pot vedea stelele strălucind prin ea. Şi cometa propriu zisă este foarte uşoară. Pământul este foarte bine apărat în contra ciocnirii cu comete, de către învelişul său de aer, care face ca massele mai mici să se risipească şi le scade atât de mult viteza, încât nu mai provoacă pagube mari, ciocnirile trecând aproape neobservate. Prof. german Noddack a atras de curând atenţia asupra unui alt pericol care ameninţă viaţa oamenilor, şi anume carbonul, îndeosebi sub forma acizilor carbonici. Acest gaz, existent în atmosferă în proporţie de 0,30%, este foarte important pentru toate fenomenele vieţii. De milioane de ani există pe pământ o repetiţie a ciclului carbonului, vieţuitoarele consumându-l în alimente şi eliminându-l prin respiraţie, iar plantele aspirând acid carbonic din aer şi transformându-l în oxigen şi carbon etc. O parte din carbon se pierde însă din ciclu prin depunerea cărbunelui de către plante şi prin faptul că anumite animale îşi formează un fel de platoşe din această substanţă. In acest fel s'au pierdut circa 3/4 din carbonul disponibil, dar vulcanii îl înlocuiesc, deci şi pericolul acesta este prea redus.

Marea — o bogată sursă de materii prime

In vremea de astăzi, când mitul aurului dispare tot mai mult din economia popoarelor, americanii mai încearcă să scoată cele patru milionimi de gram de aur care se găsesc într'o tonă de apă de mare. Timp pierdut în zadar; marea conţine substanţe mult mai preţioase care pot fi folosite ca materii prime. In primul rând apa mării ascunde multe minerale: un institut de ştiinţe german din Kiel a calculat că un metru cub de apă marină are 1400 mg. fluor, 200 mg. rubidium, 70 mg. lithium, 50 mg. iod, 15 mg. arsen, câte 5 mg. cupru şi zinc. Exploatarea s'a dovedit a fi productivă numai în ce priveşte bromul şi iodul. De multă vreme „se recoltează" pe coastele Franţei, Japoniei şi Scoţiei o algă care este uscată, carbonizată şi apoi cristalizată pentru a i se extrage conţinutul de iod. Pentru Europa producţia de acest fel franceză este de mare însemnătate. este unanim cunoscută marea întrebuinţare a iodului în medicină şi chirurgie. Chimia germană, despre care s'ar putea spune că este caracterizată prin valorificarea materialului lipsit de valoare, extrage din alge substanţe albuminoase, celuloză, mannif, fucoidin şi un accid insolubil în apă, utilizabil la apreturi, la impregnarea sacilor, în industria cauciucului şi a mătăsii, etc. Se pune o mare problemă: dacă este posibil să se obţină textile din algele de mare. Incercările de până acum nu au dat un rezultat mulţumitor. Fucoidina din alge este întrebuinţată în farmacie şi în cosmetică. Substanţele albuminoase conţinute de această plantă marină, precum şi laminarina, o materie asemănătoare zahărului, oferă chimiei mari posibilităţi de întrebuinţare, deoarece acestea conţin metale nobile în combinaţii necesare organismului omenesc şi animal. Sub formă de nutreţ diferitele alge pot constitui un însemnat plus la hrănirea sistematică a animalelor. Savanţii fac încontinuu cercetări, şi rezultatele obţinute le dau posibilitatea să întrevadă frumoase perspective în valorificarea mării ca izvor de materii prime.

Cel mai mare hotel din Europa

Cel mai mare hotel din Europa se găseşte la Posen. Nu este o clădire în sensul propriu al cuvântului, cu lifturi şi scări rulante, ci un adevărat orăşel format din 50 de căsuţe de lemn, care au fost ridicate la Posen dealungul unei şosele. Acest orăşel dispune de 1600 de paturi care servesc adăpostirii oamenilor în trecere pe aci. Chiar şi în privinţa suprafeţii, care este de aproximativ 100.000 metri pătraţi, hotelul acest este cel mai mare din Europa, înregistrând deasemenea un record de peste 800 de oaspeţi pe noapte. Căsuţele din lemn au fost construite în anul 1942 cu ocazia marei expoziţii „Snopul de aur" pentru vizitatori. Expoziţia încă n'a avut loc şi nevoile impuse de lipsa de adăposturi a dus la transformarea acestui orăşel în hotel. Hotelul dispune de camere foarte bine amenajate, de un personal bine instruit, de un oficiu poştal, de telefoane publice, de sală de mâncare pentru 1000 persoane etc.

Orbi de războiu telefonişti

La Instituţia petru orbi „Nikolauspflege", din Stuttgart, unde se face pregătirea profesională a celor cari şi-au pierdut vederea, de curând orbi de războiu au dat examen de telefonişti. Rezultatul instrucţiei de un an al acestor bărbaţi care şi-au pierdut vederea luptând pentru patrie, este absolut satisfăcător. Cu toate cerinţele mari ce se pun, toţi participanţii au trecut examenul.

Lectorat pentru limba română la Universitatea din Viena

Seminarul romanic de pe lângă Universitatea din Viena a înfiinţat un lectorat pentru limba şi literatura română. Conducătorul seminarului este d-rul Dima. Necesitatea predării limbei române la Universitatea din Viena rezultă din interesul deosebit de mare cu care este întâmpinată bogata literatură română.

Lupta noastră în răsărit e dreaptă și dârză

Incă din secolul XVIII, vecina noastră din Răsărit a râvnit cu ochi lacomi de vulturi țariști, invaziunea și apoi cotropirea țării românești.

Visul chinuitor a lui Petru cel Mare și ambiția fierbinte a Ecaterinei a II-a de a pune stăpânire pe gurile Dunării și a da drumul talazurilor sale peste pământul nostru sfânt, nu s'a putut realiza.

Și istoria se repetă. Sub regimul comunist, dorința de expansiune teritorială și în plus răsturnarea actualei ordine sociale în întreaga Europă a devenit preocuparea de seamă a căpeteniilor sovietice.

Pentru atingerea acestui scop era nevoe de o armată revoluționară, o armată, care să fie un instrument de menținerea la putere a partidului comunist, iar nu instrument de conservare a Statului, căci armata bolșevică nu are un obiectiv național, așa după cum a arătat într'o documentată și amplă conferință la Radio, în cadrul „Orei Ostașului", d. general Pantazi, ministrul Apărării Naționale, ținută cu prilejul aniversării de către bolșevici a 25 ani dela înființarea armatei roșii.

D-sa a pus în lumină rostul acestei armate și a obiectivelor urmărite de partidul comunist și de guvernul de teroare din Moscova.

Pentru a putea forma cadrele armatei roșii, s'au depus în umbră și printr'o teroare fără precedent în istoria lumii cele mai mari străduinți.

Populația civilă a fost lăsată să moară de foame pentru a întreține o numeroasă armată care la momentul oportun să poată isbi Europa prin nimicirea noastră și a țărilor baltice.

Acestei armate lipsită de sudura sufletească și de acel crez național i-au fost opuse cele mai bune armate din lume: germană și română.

Invazia proectată de conducerea moscovită, nu a putut fi oprită decât pe calea armelor.

Alături de viteji soldați ai Marelui Reich, ostașii români, dotați cu un material de război redus în comparație cu cel sovietic, au reușit să facă fapte de arme fără seamăn.

Puțini la număr dar cu puteri înzecite și încălzite la dragostea sfântă a iubirii de Patrie, Neam și Credință, ofițerii și soldații români au înscris în Istoria Neamului pagini de o nemuritoare vitejie.

Lupta pe care noi o ducem departe de hotarele noastre, este o luptă dreaptă și noi vom duce-o cu toată hotărîrea și convingerea până la completa nimicire a comunismului care este în totală opoziție cu civilizația și libertatea omului ș a națiunilor.

Apărându-ne granițele, libertatea, familia, proprietatea, credința, noi trebue să dăm dovadă că știm să luptăm și mai departe așa cum am făcut și o facem de doi ani de luptă aprigă împotriva celui mai puternic și necrutător dușman al civilizației și libertății.

Orice șovăire a noastră ne-ar duce la pieire. Dar dușmanul ființei noastre naționale are puterile sleite și acum e momentul să-l lovim din plin.

Primăvara aceasta va fi primăvara izbânzii luminii și dreptății asupra întunericului și barbariei.

Noi vom avea această izbândă fiindcă—așa cum spune d. general Pantazi, ministrul Apărării Naționale, — „aliații noștri sunt superiori inamicilor și fiindcă noi luptăm sub scutul lui Dumnezeu și al adevărului!"

Lupta noastră trebue dusă cu aceiași dârzenie și vitejie, căci la 25 de ani de aniversare a armatei roșii, la un sfert de secol de aniversare a nesfârșitelor atentate asupra oamenilor, bisericii, civilizației, noi răspundem cu două veacuri de persistență națională pe acest pământ și cu o nestrămutată conștiință că ceeace facem acum este spre binele Țării, al urmașilor noștri și pentru apărarea civilizației

Nu întrebuința niciodată expresia periculoasă: „trebue să fie ceva adevărat în aceasta". Cine o folosește e ca și molipsit.

Un model de activitate în toate domeniile:
Căile Ferate Române

Căile ferate române, au fost în războiul acesta un auxiliar prețios al tuturor victoriilor, contribuind printr'o perfectă colaborare a serviciilor sale, la toate eforturile depuse, cari-au dus la bun sfârșit întotdeauna planurile de luptă ale armatei noastre.

In timp ce în răsărit se dădeau înverșunate atacuri bolșevicilor cari nu vroiau să cedeze, cu unu cu două terenul de sub picioare, C. F. R.-ul printr'o muncă istovitoare ce-a fost recunoscută și de aliații noștri, a făcut în permanență legătura cu frontul, transportând trupe și material întotdeauna când necesitățile au cerut.

Pentru tot ce a făcut această instituție atât de priceput condusă, a fost citată de către germani prin discursul domnului Manfred von Killinger adăcându-i-se mulțumiri și de către guvernul român recunoscător muncii fără preget a slujbașilor ceferiști, credincioși victoriei române și războiului. Această instituție însă afară de faptul că știe printr'o conștiinciozitate demnă de remarcat să s'asocieze nevoilor statului în vremuri de grea cumpănă, ușurându-i foarte mult sarcinile, are în sfera ei de activitate multiple manifestații cari nu sunt streine de sufletul și dorința poporului, cum bunăoară o secție culturală, una sportivă, aviatică etc. De curând am auzit la Ateneul român în cadrul unei șezători, corul CFR format din funcționari care a uimit asistența prin măiastra lui organizație și prin armonia vocală a componenților. Acest cor acompaniat de o orchestră tot a C. F. R.-ului a cântat multă vreme prin străinătate, ducând astfel pe-acolo pe unde frăgezimea graiului românesc nu putea pătrunde, doinele ținuturilor noastre, farmecul melodiilor bănățene, ardelene și basarabene. Secția sportivă a C. F. R.-ului ne-a obișnuit cu o artă sportivă de aleasă calitate, în special echipa de foot ball care a purtat cu atâta mândrie peste hotare culorile noastre naționale. Un fapt însă de-o deosebită importanță, în special în timpurile acestea, este că regia autonomă C. F. R. care a înființat încă din 1936 în cadrul asociației sportive o secție aviatică, se interesează atât de-aproape de promovarea elementelor de elită ale aviatorilor noștri. In această secție se pot înscrie toți funcționarii instituției, dela modestul lucrător și până la cel mai mare salariat. Până în prezent au fost promovați din cele două școli de sbor cu motor, 440 piloți dintre care numai în anul acesta peste 100, iar din cele de sbor fără motor 300 de piloți planiști. Mulți din ei s'au acoperit de glorie pe câmpul de luptă ducând astfel acolo unde numai eroismul poate pătrunde, faima și renumele patriei.

Constantin Salcia

Castelele de carton ale diplomației bolșevice

Unele ziare din presa neutră, în special cele aflate în solda Sovietelor, au pornit o campanie de degajare a Rusiei de eventualele obligații pe care bolșevicii le-ar avea într'o eventuală victorie, față de anglo-saxoni.

In situațiunea actuală, când Sovietele fac din succesele ofensivei de iarnă un instrument de șantaj față de aliații lor, este dela sine înțeles ca asemenea diversiuni să iasă la iveală. Ceiace este mai interesant e faptul că intențiile rușilor trădează planurile lor viitoare, cu o lipsă de prevedere, care nu este altceva decât obicinuitul cinism iudaic.

Deviza politicei externe rusești este în momentul de față dominată de ideia lipsei oricărei dependențe morale sau spirituale în viitor față de englezi și americani, mai ales față de americani. Se crede astfel că, cu Anglia s'ar putea ajunge la un compromis, în ceiace privește problemele esențiale. Unele discursuri senzaționale ale lui Sir Samuel Hoare și mult discutata carte a lui Carr „Conditions of Peace", dovedesc că Anglia este în acest moment cu totul dominată de Soviete, cărora nu le-ar putea face față în nici un caz. Teoria după care ar urma să se acorde bolșevicilor o zonă de securitate, cu excluderea totală a influenței lor politice din Europa, este o utopie, deoarece politica rusă agită acum din nou principiul revoluției permanente, făcând din armata roșie elementul de șoc al doctrinelor comuniste.

Sovietele se tem mai mult de americani și nu ascund acest lucru. In cazul unei victorii comuniste, atunci când Marea Britanie nu va fi decât umbra marei puteri care a provocat războiul, nu va mai putea sta în fața Sovietelor decât americanii, al căror potențial de luptă este destul de solid, iar rezervele economice mult mai serioase decât ale Sovietelor.

Bolșevicii vor să se degajeze acum de obligațiile ce le-au contractat în ceasurile grele. E poate o grabă deloc justificată de situația lor militară dar tocmai această lipsă de prevedere a fost întotdeauna dominanta politicei externe rusești.

Ingratitudinea nu este o descoperire bolșevică, nici nu este neapărat o influență engleză, după cum duplicitatea nu-și face pentru prima oară apariția în dosarele secrete ale politicienilor recrutați din asasinii revoluției din Octombrie roșu.

Cuprinși de mania grandoarei, bolșevicii nu se sfiesc să facă planuri de împărțire a lumii viitoare, din care se grăbesc să excludă pe foștii aliați ai lor. Astfel teoria federațiilor de influență comunistă, este primul pas către bolșevizarea Europei. Exemplul țărilor baltice este categoric în această privință. Federațiile panslaviste, cărora Moscova vrea să le alăture o federație scandinavă, constituesc primul obiectiv bolșevic de politică externă. Asupra acestor federații U. R. S. S. ar urma să exercite un control militar, care ar echivala cu o ocupație militară în regulă. E lesne de înțeles ce politică vor duce aceste țări dominate de baionetele roșii.

Vede oare Rusia problema securității într'o federație panslavistă? Această întrebare se poate pune și cu tonul perfectei sincerități. Dar Rusia, după vechiul obiceiu bizantin, a dus întotdeauna cel puțin două tendințe politice deosebite. In momentul de față urmărește trei. Prima, aceia a securității strategice, a dat greș. Dominată de pactul cu Germania, ea a eșuat în momentul când a fost depășită de intuiția germană, care a descoperit pericolul și a început războiul. Crearea zonelor-tampon a fost o greșeală grosolană, deoarece ea a creiat numai dușmănii. Printre acestea o de ajuns să cităm poporul finlandez și român. Agresivitatea politicei defensive cu care Sovietele se complăceau până la războiu, a creiat tot atâția aliați Germaniei, câte victime provocaseră Sovietele.

Politica „frăției slave" și „politica internaționalei comuniste" sunt tot atâtea greșeli diplomatice în momentul de față. Trădarea față de aliații anglo-saxoni, se demască cu un moment mai devreme, deși poate ea era așteptată de către aceștia. Alianța aceasta regretată, regretată de toți cei aflați din nevoie în ea, se spulberă înainte de a da roadele necesare. Trădarea se arată peste tot, nimeni nu se gândește la un interes colectiv, fiecare vrea să scape cu fața curată și cu buzunarele pline din această grea încurcătură. Sovietele o spun acum deschis. Americanii vând distrugătoare vechi și cumpără insule britanice, iar englezii oferă promisiuni la preț scăzut și cazare gratuită guvernelor debarcate de războiu.— Lupii au ajuns să se arate în adevărata lor piele. E însă mult prea de vreme pentru asemenea sincerități cinice.

Inamicul folosește propaganda spre a ne răpi credința în dreptatea și victoria finală și cu nădejdea că, astfel, ne va înmuia hotărîrea noastră de luptă. Combate propaganda inamicului.

In mijlocul furtunii

Mulți oameni de vază, străini, care ne-au vizitat țara în ultimii doi ani, și-au exprimat uimirea că, deși în stare de războiu, acest lucru se cunoaște foarte puțin în viața internă a României. In uimire era exprimat, indirect un elogiu — unii și-au exprimat direct acest elogiu — fiindcă toți au văzut în aceasta puterea unui popor de a-și păstra echilibrul moral în fața unor evenimente care depășesc prezentul și care, în viața popoarelor slave, iau proporții de adevărate cataclisme. Sunt multe cauzele care fac să nu ne numărăm printre aceste din urmă popoare. In primul rând, popor așezat la răscruce de drumuri ale noroadelor în veșnică mișcare, noi am rămas dela început aici unde ne-a adus destinul și rădăcinile noastre puternice de popor tânăr și viguros, au intrat adânc și s'au prins bine în acest pământ hărăzit nouă de Providență. Poporul român — un miracol, au zis acei străini care ne-au cunoscut mai târziu istoria și desigur că în această expresie au vrut să închidă, nu numai mirarea că fiind aici am rămas împotriva tuturor furtunilor care au încercat să ne desrădăcineze, — dar și admirație pentru viața de legendă eroică și de bogăția spirituală a acestui popor care a creat minunate comori de artă. S'au abătut atâtea furtuni peste viața acestui popor, și ele i-au dat dârzenia în care-i stăpânirea de sine, curaj, senînătate în fața morții și credință în grija și ocrotirea pe care ni le poartă Dumnezeu. Nu s'a gândit niciodată acest popor că pentru el, au trecut pentru totdeauna, marile încercări, pe care i le pune din când în când soarta parcă pentru a-l întări și mai mult, ca să-și poată îndeplini misiunea creștină în acest colț de lume. Nu s'a gândit acest popor la o liniște veșnică, fiindcă prea mulți dușmani am avut întotdeauna, care ne-au pizmuit și s'au repezit lacomi, ca să ne sugrume. Și deaceea a stat trează în el, ascunsă în adâncul sufletului, uneori deloc simțită, o așteptare.

Liniștea poporului român în mijlocul furtunii deslănțuite, e liniștea poporului stăpân pe sine, sigur de sine, care crede în dreptate, care crede în destinul său.

A avut însă acest popor norocul, ca înainte de a începe marile sguduiri prin care a trecut, să-i vie Conducătorul în jurul căruia să se strângă rândurile, pentruca toți, ca unul, să înfruntăm primejdia și s'o înfrângem.

Mihail Șerban

HAZURI

Semn bun de însănătoşire

Micul Gheorghiţă a fost bolnav.
Soră-sa e întrebată de un vecin:
— Cum îi merge frăţiorului tău?
— Foarte bine. A început să capete iar bătaie dela mămica

La doctor

Un om ca toţi oamenii s'a dus la doctor ca să-l însănătoşească...
— De ce suferi, domnule?
— Mă doare capul!
— Şi mai suferi de ceva?
— N'am mâncat de patru zile!
— Hm! Rău! Foarte rău! Uite! Deocamdată am să-ţi dau nişte pilule! Astea o să-ţi facă poftă de mâncare!
— Nu, domnule doctor! Nu! Poftă de mâncare am, dar n'am ce mânca!

La şcoală

— Ionescule!
— Da, domnule profesor!
— Tu ştii ce-i aia bufniţă?
— Da, avem şi noi una acasă!
— Şi unde o ţineţi?
— In casă. Doarme cu mine!
— Cum se poate?
— Da! Eu dorm cu mama mare. Şi tăticu' îi zice mereu bufniţă!...

Nu ştie aşa ceva!

Ionel se duce la doctor.
— Doctore, nu ştiu ce dracu am! Mănânc ca un porc, beau ca o cămilă, am o foame de lup! Şi totuşi sunt mai slab ca un ogar!
— Nu mă pricep, domnule! Nu ştiu aşa ceva! Cred că mai nimerit ar fi să consulţi un doctor veterinar!..

Preferinţă

La restaurant.
Un client către chelner:
— Ce-mi poţi servi?
— Vă recomand o excelentă limbă cu măsline.
— Limbă cu măsline? Nu, din principiu nu mănânc niciodată ceiace iese din gura unui animal.
— Atunci să v'aduc ouă..

SUS MÂINILE!

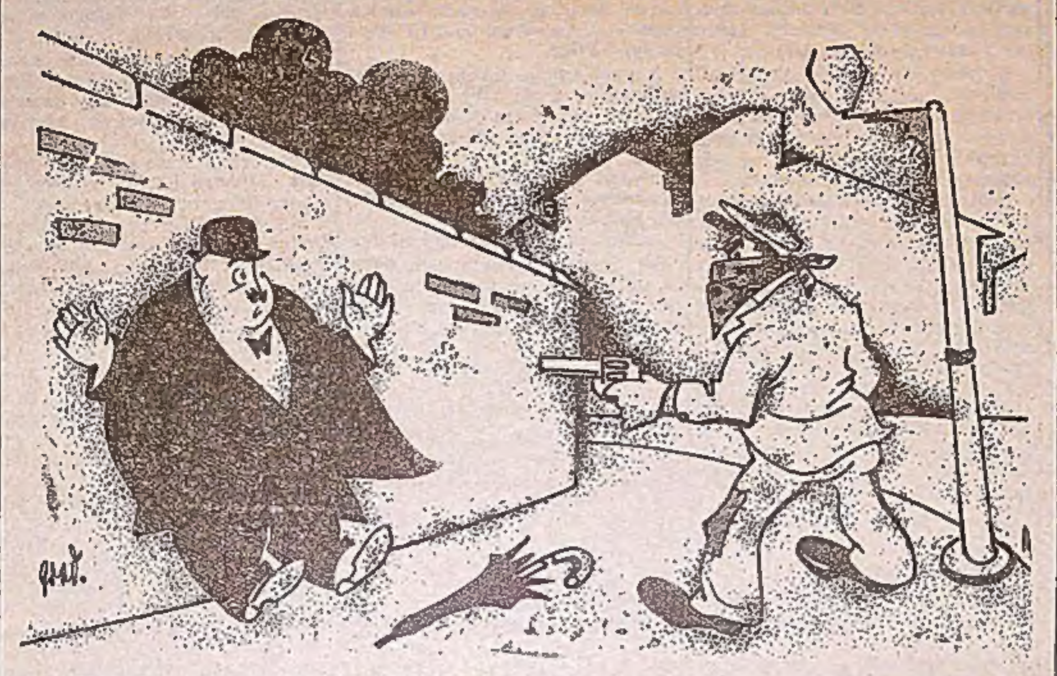

Hoţul: ***Repede, scoate ceasul!...***
Victima: ***Nu-l mai am! Nu ştii că mi l-a furat săptămâna trecută?***
Hoţul: ***Şi nu puteai să-ţi cumperi altul?***

CONVORBIRE

— Bună ziua madam Chitic! Ce mai faci, dragă?

— Mulţumesc, madam Mândrilă. Ca toată lumea: când mai bine, când mai rău. Dumneata ce mai zici?

— Şi eu cam tot aşa.. Vremuri grele, draga mea, ce te potriveşti? Nu ştii cum dracu să-ţi mai întinzi pielea în aşa fel ca să n'o rupi..

— Aşa-i dragă! Că bine zici! Şi acum unde te duceai?

— Păi până la o prietenă. Şi de-acolo vreau să mă duc şi eu la o prezicătoare!

— Nu spune! Ce vrei să-ţi ghicească?

— Eh! Multe..

— De! Ca omu'!... Da domnişoara matale ce mai face? S'o fi făcut mare de când n'am mai văzut-o! Şi frumuşică!

— S'a făcut! Dacă trăieşte creşte.. Insă am avut o groază de boclucuri cu ea!!

— Zău? Dar ce s'a întâmplat?

— Nu şi-a rupt piciorul acum un an? Păi! S'a dus la drăcia aia dela Sinaia cu sky d'ăla şi şi-a rupt piciorul! Dă-i necaz, doctor cheltuială, mă rog ca la picior rupt! Da' a dat Dumnezeu şi s'a făcut bine!

— I-auzi frate! Şi eu nu ştiam nimic!

— Aşa mi-a făcut domnişoara mea! Astăvară alt bucluc! Şi mai mare decât acela de acum un an!

— Ce vorbeşti?

— Parol!

— Ce s'a întâmplat?

— Era prin August. Ea, ca fată fostă la pension, juca tenis...

— Aha! D'ăla cu piciorul?

— Nu.. ăla e foot-ball... E d'ăla frate cu mâna.. Ştii, o minge mică pe care o bate cu o filcă peste o plasă.. Şi nu ştiu mai mult.. Ştiu că m'am dus şi eu odată acolo şi n'am înţeles nimic. Bate mingea aia şi lumea ailaltă de pe margine dă din palme şi numără pe sfranţuzeşte..

— Aşa da.. Eu credeam că..

— Şi cum îţi spun, iartă-mă că ţi-am luat vorba din gură. S'a dus la tenis. Cum o fi făcut cum o fi dres, nu ştiu! Ştiu că m'am pomenit cu ea acasă cu mâna ruptă!

— Auzi dumneata!

— Da, dragă! Şi dă-i iar necaz, iar doctori, iar cheltuială. Insfârşit, după ce-am tras cu ea vreo trei luni de zile, s'a făcut bine..

— Şi n'a rămas beteagă?

— Nu! Că d'aia am cheltuit până ne-am speţit.. De! necazuri! Că ele sunt numai pentru oameni!..

— Bine că s'a făcut bine!

— S'a făcut dragă, da' acu' alt bucluc! Mai mare ca ăl dintâiu şi ăl de-al doilea!

— I-auzi! Păi la doctor fuga iar..

— Ce doctor dragă!.. Pentru asta nu mai e doctor!! Că d'aia mă duceam la prezicătoare..

— Dar ce s'a întâmplat?

— Ţi'nchipui dragă! Deabia o văzusem sănătoasă, că o puşlama de băiat i-a sucit capul!.. Şi nu numai atât: au fugit împreună.. N'a spus nimănui o iotă.. La revedere, madam Chitic, că mă grăbesc.. Aşa-ţi fac copiii.. Numai necazuri! Păi să nu le strângi gâtul de mici?..

Doctoria şi... soacra

Un ceţăţean oarecare intră într'o farmacie.

— Bună ziua!

— Bună ziua! Ce doriţi dv.?

— Păi o doftorie!

— Ce fel de doctorie?

— Nişte d'aia, cum îi spune domnule? Ia-te uită drăcie, că tare uituc mai sunt... Domnule şi-mi umblă prin gură!.. Nişte d'aia... Stai că mi-am adus aminte... Nişte doctorie d'aia care te adoarme!

— Poate pastile Veronal?..

— D'alea, domnule! Aveţi?

— Avem, dar nu putem da fără o ordonanţă medicală..

— Păi de unde să iau eu ordonanţa aia?

— Dela doctor!

— Crezi că mi-o dă? Nu mi-o dă! Ordonanţa spală vasele, fuge ici, fuge colea... Nu mi-o dă! Ce? Stă ea de mine?

— Nu m'ai înţeles! Nu e vorba de ordonanţă de ofiţer, e vorba de o hârtie dela doctor pe care să scrie că ai nevoe de doctorie!

— Bine, domnule! Zici că 'dela doctor? Păi atunci să mă duc să iau una. Da să ştii, dumneata, că drăcia asta nu-i pentru mine! E pentru soacră-mea!

Peste câtăva vreme apare din nou.

— Domnule farmacist, nu găsesc nici un doctor care să-mi dea d'aia cum ai spus d-ta! Cică s'o vadă pe bolnavă şi pe urmă. Nu poţi d-ta să 'nchizi ochii şi să mi-o dai aşa, pe ne ve?

— Nu pot, omule! Nu pot! Asta e cu bucluc!

— Două, trei, domnule farmacist, nu multe! Că nu e pentru mine, e pentru soacră-mea!

— Şi dacă moare?

— Noroc bun... Ce-am să-i fac eu? Moartă s'o văd, că pe urmă e lucru uşor. Da' ia stai că-mi aduseşi aminte! Am fotografia ei la mine. Uite-te şi d-ta la ea... Aşa.. Ai văzut-o! Ei, acum c'ai văzut-o, nu poţi să dai doctoria?

GREA INTREBARE

— Am venit să vă cer mâna fiicei Dvs!...
— Care din două? Aia care seamănă cu mine sau aceia care seamănă cu nevastă-mea?

INCEPUTUL SFÂRŞITULUI!

... sau nu-ţi aduce anul ce-ţi aduce ceasul!

CAMARAZI, INSEMNAȚI-VĂ ZILELE ȘI ORELE

EMISIUNILOR PENTRU VOI LA RADIO ROMÂNESC

Una din grijile noastre de căpetenie este să păstrăm cu voi o legătură neîntreruptă prin singurele posibilități ce avem la îndemână de a ajunge până la voi pe front — acest front îndepărtat de strălucitele voastre victorii până la țărmurile Donului și ale Volgei, până în câmpiile Crimeei și crestele Caucazului — și aceste posibilități sunt emisiunile de radio.

Le-am alcătuit cu chibzuință, astfel încât nimic în ceeace vă privește de aproape să nu fie dat uitărei și în privința aceasta aveți emisiunile Orei ostașului și ale Poștei Militare radio.

Iar glorioasele fapte de arme pe care zilnic le săvârșiți laolaltă cu marii voștri camarazi germani și italieni frăția nesdruncinată de pe câmpul de luptă dintre ei și voi ajunge la cunoștința voastră prin emisiunile Orelor ostășești româno-germane și româno-italiene.

De aceea vă aducem la cunoștință ordinea în care aceste emisiuni au loc, pentruca să fiți cu luare aminte la ele și tot ce vă interesează să nu vă scape.

Iată această ordine:

I. ORA OSTAȘULUI

(se transmite pe Radio-România, 1875 m. lungime de undă Radio-București 364.5 m., și scurtă 32.4 m.)

Lunea, Miercurea, Sâmbăta de la orele 12—13.

POȘTA MILITARA RADIO

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare zi la orele 11.30—12 și 17.30—18

Duminica de la 7.30—7.55 dimineața

III. ORA OSTAȘEASCA ROMANO-ITALIANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Marți dela orele 12—13

IV. ORA OSTAȘEASCA ROMANO-GERMANA

(se transmite pe aceleași lungimi de undă ca și Ora Ostașului)

In fiecare Vineri dela orele 12—13

V. ALTE EMISIUNI ROMANEȘTI

(se transmit pe 342,1 m. lungime de undă)

In fiecare zi informații la orele 15.30

Muzică românească: Marția ora 17
Joia ora 19
Vinerea ora 17
Sâmbăta ora 10

VI. EMISIUNI SPECIALE

(se transmit pe 391 m. lungime de undă)

In fiecare zi:
dela 12.20—12.30 informațiuni
In fiecare Marți:
dela 16.15—17 ora militară românească

INSEMNAȚI ZILELE ȘI ORELE EMISIUNILOR DE MAI SUS

DORINȚA NOASTRĂ DE A INVINGE ESTE NECLINTITĂ

„Ne-am îndoit uneori ca trestia dar nu ne-am rupt niciodată". Așa spune o veche zicală românească sintetizând întreaga istorie sbuciumată a poporului nostru. Incă dela începutul plămădei noastre, — care s'a făcut în jertfă și sânge, — s'au abătut atâtea necazuri peste noi, încât, privind în urmă, — ne întrebăm cum de a mai rămas piatră pe piatră în acest colț latin dela gurile Dunării...

Dar... asupra țării noastre nu a plutit nici un blestem biblic, ci din contră: a fâlfâit totdeauna aripa ocrotitoare a Dumnezeirii, care în momentele cele mai grele, — când se părea că totul e pierdut, — ne îndruma din nou pașii către lumină și biruință. Poate că nici un alt popor din această frământată Europă nu a fost nevoit să-și mențină libertatea și să-și croiască în istorie drum cu sabia, așa cum a trebuit să facem noi în toată curgerea veacurilor. Dar am rezistat, datorită vitejiei și spiritului nostru de jertfă, rămânând adânc înfipți în brazda pe care o mestecăm în vremuri de pace cu muncă și sudoare, iar în vremuri de restriște cu sânge și oase.

Au trecut peste noi, valurile pustiitoare ale năvălirilor barbare, silindu-ne să ne retragem în acest timp în munți unde, — în taina codrilor de brazi, — cu cruca și cu sabia la brâu, — torceam mai departe firul unei vieți naționale necăjită dar demnă. După încetarea năvălirii hoardelor asiatice au urmat certurile cu vecinii hrăpitori, care își întindeau ghiarele lor murdare pentru a ne cotropi ori măcar pentru a ciupi câte o provincie !... Cu fiecare din vecinii noștri a trebuit să ne răsboim, — și nu odată, — pentru recăpătarea drepturilor ce ne fusese încălcate... Și'n răsboaele pe care le-au purtat în cursul timpului de multe ori s'a părut că balanța înclină de partea adversarului.

Am suferit adesea încălcări de teritoriu iar avutul nostru s'a mistuit în flacările uriașe ale distrugerilor aduse de războiu...

Dar... ne-am refăcut în ultimele clipe, am renăscut din propria noastră cenușă, am reinviat în noi toată puterea eroică a străbunilor, încât se părea că și cei din morminte ies și merg alături de cei vii pentru a-i ajuta și îmbărbăta în lupta de sdrobire a vrăjmașului. Istoria ne oferă un splendid exemplu, când mica dar vrednica oștire a lui Ștefan cel Mare fusese înfrântă și risipită de puterea copleșitoare a dușmanului. Dar Voevodul Moldovei nu-și pierde nădejdea... Răscolește munții și văile și... „sună" din cornul lui legendar, — în glasul căruia se sbătea în acele momente toată durerea unei țări călcată de inamic, — „adună" o nouă armată și...

...„Lupta iar începe, dușmanii sdrobiți
„Cad ca niște spice de securi loviți"...

Și... situații asemănătoare am mai avut de atâtea ori de atunci încoace, căci drumul victoriei are și urcușuri și scoborîșuri și poeni pline de lumină dar și hățișuri pline de întuneric. Chiar astăzi, vremurile ne găsesc încleștați în-

tr'un războiu căruia nu-i găsim asemănare în toate vremurile de până acum.

Dar tocmai pentru acest motiv, trebue să purtăm lupta până la capăt, fără să ne lăsăm impresionați de jocul împrejurărilor, întrucât știut este că victoria este totdeauna a acelui ce știe să rabde un ceas mai mult decât adversarul. Deși scopul final al războiului nu este atât cucerirea în întregime a țării vrășmașului, cât mai ales sdrobirea forței lui armate, — totuș, — noi avem în prezent și marele avantaj că ne batem pe teritoriu strein și... oricum e mai bine să fim noi cât mai departe în Rusia, decât să fie bolșevicii pe... Prut bunăoară.

Iar dacă dușmanii socotesc că puterea noastră e frântă, se înșeală căci în curând le vom dovedi că încetinirea marșului de biruință început la 22 Iunie 1941, nu este decât — „îndoirea trestiei"... din arcuirea căreia ne vom înălța și vom isbi mai amarnic... Deci, cu deplină încredere în forța noastră și'n ocrotirea lui Dumnezeu, să pășim înainte pe drumul victoriei, fiind siguri că vom ieși din acest războiu cu fruntea sus, căci am intrat în el cu sufletul curat !..

Slt. rez. D. Bunescu
Reporter de războiu S. M. P.

TUNARII SFARMĂ UN DETAȘAMENT SOVIETIC

In luptele aprige ce s'au dat în cotul Donului, artileria română, cooperând cu celelalte arme, a decimat în multe rânduri numeroase valuri bolșevice, care se năpustiseră asupra liniilor noastre.

Sovieticii atacau de obiceiu pe un front îngust și aruncau în luptă toate forțele pe care le aveau la îndemână, pentru a străpunge pozițiile.

In cotul Donului, în sectoarele noastre întinse, inamicul pornise vijelios la atac cu un puternic detașament mecanizat.

Resfirat pe un front larg de 4 km. detașamentul sovietic preceda valurile infanteriei.

Artileria unei mări unități de infanterie, prin trageri succesive de oprire a țintuit pe loc pe bolșevici, pricinuindu-le pierderi neînchipuit de mari.

Intregul detașament inamic, care nu voia să renunțe la planul de atac întocmit, reîncepe înaintarea pretutindeni. Canonadele se succed cu regularitate matematică. Focul artileriei noastre este pretutindeni ucigător.

Deși foarte frig în această regiune, artileriștii noștri asudau lângă țevile de tun care se încălzeau tot mai mult. Detașamentul bolșevic care se încumeta să deschidă drum gloatelor asiatice a fost urmărit și în cea mai mare parte decimat.

Pe întinsul nesfârșit al câmpiei, unități izolate sovietice, scăpate ca prin minune de potopul de obuze, s'au retras în acea zi, în mare debandadă, iar pe solul scormonit se vedeau zeci de vechicule și tunuri antitanc și sute de cadavre și răniți.

Minunata comportare a tunarilor noștri a pecetluit de multe ori soarta luptelor prin precizia tragerilor ce au executat.

Barajul de moarte dela Duboskoy, Gurbatovo, Kirschaja și cotele 208 și 226,7, deslănțuit de artileriștii olteni și moldoveni, unde au fost nimicite atâtea tancuri sovietice, au adăugat noui biruințe la multe altele obținute de toate armele noastre, care s'au întrecut în fapte de vitejie pe frontul împotriva bolșevismului.

Cap. t. r.
Const. Nicuțescu-Vâlcea
Reporter de răsboi S.M.P.

UN SERGENT ROMÂN SALVEAZĂ UN OFIȚER GERMAN

Era în ziua de 20 Noembrie 1942, ziua deslănțuirii ofensivei bolșevice la sud de Stalingrad, în stepa Kalmucilor. Cu sute de tancuri și numeroase forțe de infanterie și cavalerie se repeziră în liniile noastre. Câțiva ostași români apărau un post de luptă și trebuia să oprească înaintarea inamică într'un sector de câteva sute de metri.

Pe frontul Semkin, la cota 87,0, între lacurile Barmanzak și Zaza, locot. german Hasenkamp, comandantul unei secții A. A. grele de 85 mm. venise în sprijinul infanteriei noastre, împotriva tancurilor rusești. O ceață deasă împiedică vederea tunurilor germane ca să poată trage dela distanță contra carelor de luptă ce pătrunseseră în dispozitivul nostru. Văzduhul se cutremura de vijelia obuzelor artileriei noastre ușoare și grele, ale tunurilor anti-tanc, ale armelor automate și de sgomotul strident al șenilelor tancurilor dușmane. Fiecare ostaș se lupta eroic și ar fi putut înfrânge infanteria și cavaleria rusă, ca de multe ori, cu toată superioritatea numerică sdrobitoare a lor, dacă n'ar fi fost sprijinite de puternice formațiuni de tancuri.

Tunurile antiaeriene germane ale locot. Hasenkamp nu se lăsau intimidate de inamic și trăgeau salve automate în monștrii de oțel. Cu șase lovituri au distrus șase tancuri atinse în plin. Insă din cauza lipsei de vizibilitate, o formație de tancuri îl înconjoară pe cota 87,0. Imediat locot. Hasenkamp dă ordin oamenilor săi să distrugă tunurile ca să nu cadă în bună stare în mâinile dușmanului. Gloanțe și proectile vrăjmașe se năpusteau asupra lor. Ofițerul german rănit la braț a vrut să se îndrepte spre o mașină aflată în vale, ce nu era bătută de inamic. Tocmai atunci a apărut o ceată de bolșevici, care l-au făcut prizonier.

Ca un înger apărător, a apărut atunci ca din senin sergentul Hasiu Mihai dintr'un regiment de vânători. Observând starea disperată a ofițerului german, nu a stat mult pe gânduri, ci cu trei oameni ai săi a atacat ceata de bolșevici. Lupta a fost crâncenă. Toți oamenii sergentului au căzut răniți. Văzându-se singur a alergat pe câmp și a adunat oameni răslețiții și a pornit cu ei din nou să salveze pe ofițerul german.

A ajuns ceata din urmă și iar a deschis foc asupra ei. Lupta a fost disperată. Rușii fiind mulți, sergentul a avut din nou pierderi. Cu tot curajul și cu toată vitejia depuse nu reușește nici de data aceasta să-și ajungă scopul. Abia scapă el însuși din învălmășeală. A treia oară aleargă să-și refacă grupa. Atacul fiind dat de data aceasta cu furie, inamicul a fost sdrobit și locot. german Hasenkamp salvat. Ofițerul a fost dus la mașina lui.

Gestul eroic și camaraderesc al sergentului român Hasiu Mihai a impresionat până la lacrimi pe distinsul ofițer german. El și-a desprins depe piept decorația Crucea de Fier clasa întâia și a înfipt-o pe pieptul de erou și în dreptul inimei frate a serg. Hasiu Mihai.

Sergentul Hasiu Mihai a fost prezentat generalului comandant al Diviziei de către locot. Hasenkamp, comandantul secției A. A. Ofițerul german a raportat generalului neprețuita și vitejeasca intervenție a sergentului, grație căreia ofițerul se mai bucura de libertate și viață. Comandantul Diviziei ca să răsplătească o asemenea faptă neîntrecută se adresează ostașului:

— Sergent Hasiu, ai dela mine „Virtutea Militară clasa întâia!"

Petre Vidu-Boengiu
Corespondent de războl S.M.P.

roverbe

Binele pe care-l faci, întotdeauna să-l taci.

*

Câte cercuri mai multe îi pui butoiului, cu atât mai tare îl faci.

*

Doarme de-a'n picioarele ca un cal bătrân.

*

Şi-a mâncat capul.

*

Bate drumurile.

*

A căzut piatra şi mi-a prins picioarele.

*

Trece cu timpul durerea.

*

Să ai timp să-l asculţi.

*

Norodul vorbeşte şi nu gândeşte.

*

E cu cămaşa dela naşa.

*

Nu face nici cât un câine râios.

*

Ca câinele esu... numai când te strânge iarna grea, atunci ţi-aduci aminte de căsnicie.

*

Ce stai ca câinele pe coadă?

*

Norocul nimeni nu-l ştie.

*

Pisica cu clopot nu prinde şoareci.

*

Ai furat cheile dela biserică.

*

Coada cap este la noi şi lupul păstor la oi.

*

Unde să-l vezi crucea să-ţi faci.

*

Un cuc nu aduce primăvara.

*

S'au înhăţat ca cocoşii.

*

Unde sunt două cumnate rămân vasele nespălate.

*

Te cunosc pe dinăuntru şi pe dinafară.

*

Nici d'aci până în gunoi nu găseşti ca dânsul.

*

Îi adună curelele.

*

Dovleac îi este capul.

*

Ţine-i picioarele boului, când stăpânul tău vrea să i le taie.

*

Cum îţi vei aşterne aşa vei dormi.

*

Te doare capul, du-te la vâltoare.

*

Pentru ginere cântă şi găina.

*

Cinstea îl împodobeşte pe om.

*

În faţă una îţi vorbeşte şi dinapoi alta îţi croieşte.

*

Cine n'a măritat fată, nu ştie ce este fată.

*

De cât fată, mai bine piatră.

*

De fete multe casa nu se strică.

*

Şi băeţii nu se nasc cu punga de gât.

*

Omul până-i băiat, orice învaţă cu uşurinţă.

*

Cu copii nu mânca lapte, căci te stropesc.

*

De frică i s'au prins laţele dela picioare

*

Până să-i vie placul bogatului, moare cel sărac.

*

Fugea, că mânca pământu'

*

A scos furnica aripi.

*

Găina care cloceşte niciodată nu se îngraşă.

*

Mai bine să roşească decât să îngălbenească faţa.

*

Cartea — învăţătura — n'are sfârşit.

*

Să se aleagă grâul de neghină.

*

Gura îl zice, nasul îl aude.

VITALITATE ROMÂNEASCĂ

Îndeletniciri ale vieţii m'au dus din nou pe meleagurile ardelene. Ca orice Român, am crescut purtând în suflet icoana ţării de dincolo de Carpaţi. Am dus-o ani dearândul prin elanurile poeţilor şi patrioţilor care au crescut atâtea generaţii, până ce m'am învrednicit şi eu să calc plaiurile transilvane. Atunci, mi-am dat seama că pământul sfânt al Ţării întrece cântările, el fiind prin frumuseţe şi sfinţenie, cum şi prin eroismul oamenilor dincolo de puterea de exprimare, chiar şi de gândire al savanţilor şi literaţilor.

Am fost din nou, zic, în Ardeal. De astădată am poposit în Răşinarii lui Goga. Oamenii locului mi-au arătat casa poetului fără ţară, m'au dus la mormântul lui Şaguna şi m'am oprit în faţa vechii biserici minunate, mândrie chiar şi în oraşele mari. Desigur, m'am bucurat sufleteşte de cele ce vedeam. Şi cum oare să nu te cutremuri între cei doi lei ce străjuesc rămăşiţele lui Şaguna sau în faţa căsuţei umile de unde a pornit unul dintre cei mai mari poeţi români? Glasurile trecutului vuiau în mine, mai ales acolo între „munţii noştri" care „aur poartă".

Trecutul însă rămâne trecut, se lăcătueşte făşie de făşie în iconostasul neamului. După el vin mereu alte fapte, noi, măreţe sau întunecoase.

M'am dus la Răşinari — să mi se ierte că mă lămuresc în acest chip — nu pentru Goga sau Şaguna, ci să văd ce zace acolo în oamenii de astăzi. Sunt ei în continuă înaintare, duc ei mai departe fapta de mândrie şi vitalitate românească? Iată prin ce mă chemau glasurile dela Răşinari.

Mândria mea, care e şi a ta, cititorule, că suntem la fel de Români, a fost fără de margini. Am găsit în satul lui Goga belşug. Belşug în casa omului prin sudoarea copiilor şi prin ce dă pământul. Am văzut oameni vrednici, fără astâmpăr, mândri, cu spirit întreprinzător, mergând până hăt departe m'am hodinit în casa pândi belşugul ogoarelor. Am văzut casele doldora de copii, cu feţe luminate, în scânteierea ochilor aruncând Dumnezeu lumina deşteptăciunii. Am cules de pe buzele vorbitorilor mândreţe de limbă românească, neaoşe, curată, plină de miez, cumpătate şi îndestulare. Am stat în case curate, ca cristalul, cu prispa acoperită de covoare, cu ograda orânduită gospodăreşte. Am mers la căminul cultural al satului, făcut cu banii răşinăreni, mare şi pentru Capitala Ţării. Am schimbat ziua bună cu moşneni semeţi, cu cărturărimea şi oficialitatea satului, oameni de mândrie românească, cu acea „Doamnă" care a dus arta scoarţelor româneşti până în ţări depărtate;m'am hodinit în casa fostului primar al satului — timp de 35 de ani — casă plină de zestrea datinilor noastre şi am stat la masa altui gospodar care, odată, stăpânea întinse pământuri pe care astăzi se zideşte Sibiul cel nou.

Şi cine să nu fie mândru de ce vede acolo, în văile din jurul Sibiului, acest oraş de lumină românească. Şi cum să nu crezi în neamul tău când dai peste astfel de oameni. Bătălia vieţii o ducem cu toţii: voi care vă căliţi în pastele ruseşti, noi care stăm în oraşe aducând lumina cărţii şi voi sătenii de pretutindeni.

În această muncă neştiută pentru Neam, se cade să încrustăm pe răbojul vredniciei — astăzi ca şi altădată — numele comunei Răşinari.

Barbu Theodorescu

DESPRE LUCRURI ŞTIUTE ŞI NEŞTIUTE

ALANI. Popor de stepă dintre Volga şi Don, la N. Caucazului, neam scito-iranian în amestec cu Slavi şi alţii, care ajunse la Scitia minoră şi Dunăre în sec. 4—5. Până târziu scriitorii bizantini amintesc de Alanii cari năvăleau în împărăţie, nume sub care înţelegeau pe Românii de la Dunăre, cu cari A. fuseseră cândva în legătură.

• •

ALAUTA, lăuta (laute germ.) Numele vechi al cobzei, apoi a vioarei; dela care vine şi alăutar, lăutar.

• •

ALBA. Judeţ în Transilvania. Vechiul comitat Alba-de-jos (Also-Fehér). Regiune românească a Moţilor, în partea muntoasă. Râuri: Mureş, Târnava, Sebeş. Oraşe Alba Iulia, reşedinţa, Sebeş, Aiud. Urme antice, dace şi romane. — Suprafaţă 3646 k. p. Populaţia (1930): 214.000 locuitori.

• •

ALBA. Sat în jud. Dorohoi, lângă Conţeşti. La locul numit „mormântul crăesc", sepultura unui şef scitosarmat de prin sec. 1—3 p. Cr. (asemenea celor din Rusia de miază-zi din Kurgane). — Săpături făcute la 1810 au dat, într'o groapă boltită, de scheletul unui om şi al calului său; preţioase podoabe de caracter greco-roman (vase de argint ciselate), la muzăul Ermitagiului din Petersburg.

• •

NEGRU-VODA, Cetatea lui. Lângă Cetăţeni (la sud de Bădeni-Stoeneşti), în J. Muscel. Pe un munte stâncos d'asupra văii Dâmboviţei, ruinele unei cetăţi ale vechilor voevozi din sec. 13—14, din care au rămas părţi din ziduri, Numită în popor „Cet. lui N.-V". Ridicată, s'ar părea pe urmele unei cetăţui romane, de către Ordin. Teutonic în legătură cu castelul dela Podu-Dâmboviţei, ea fu în secol. 14—15 cetate de apărare şi de sprijin a Domnilor T.-Rom. — O bisericuţă săpată în stâncă, numită SCHITUL lui Negru Vodă, şi rămasă în fiinţă, îi servea de paraclis. (renoită la 1859). Tradiţii despre N. V. şi Doamnele.

PETRU I Muşat. Domn al T.-Moldovei 1375—91. Fi al lui Muşat (voevod din părţile Bucovinei de azi) şi al Margaretei fiica lui Bogdan I; e unul din întemeetorii Statului moldovean. Pare a fi domnit câtva timp (până la 1379) în rivalitate cu Jurz Koriatovici. La 1387 depuse omagiu regelui polon Vladislas, pe a cărui soră (fiica lui Olgierd, M. Duce al Litvaniei) o luă de soţie. Dela el, scaunul ţării rămase la Suceava, unde ridică cetatea şi poate şi pe cea dela Neamţ. Fondă monast. Neamţu; bătu cea dintâi monedă a Moldovei.

• •

PECENEGI (Peceni, Pecinaţi). Popor nomad, de rasă turcă-kipciak (mongolici de aproape înrudiţi cu Cumanii), cunoscut istoricilor bizantini încă dela 834 (Pachinaţi). Veniţi din stepa răsăriteană, ei ocupară în sec. 10 regiunea Basarabia — Moldova de azi, şi pătrunseră în câmpia Dunării pe la an. 1000. La 1068 şi 1085 se menţionează incursiuni ale lor în Transilv. În ultimă ani ai sec. 11, sdrobiţi peste Dunăre de Bizantini, încep să dispară. Cumanii vin în locul lor în părţile noastre. Resturi din cetele Pec., trăitoare printre Români, sunt amintite în sec. 13 sub numele de Bişeni.

• •

MUZEE. — În Bucureşti: Muzăul naţional de antichităţi (înfemeiat la 1864; reorganizat de Gr. Tocilescu). Secţiuni: preistorică şi antică; artă bisericească. — Muz. de artă naţională Carol I (înfem. 1906). Etnografic. — Colecţiunile Academiei române (documente, monede, manuscrise, cărţi, stampe). — Muz. Comisiunei monum. istorice. — Muzăul militar, înfemeiat la 1923. — Arhivele Statului (documente, stampe). — Muzăul municipal (secţia preistorică şi istorică). — M. Kalinderu (antichităţi, diverse).

Muzee Regionale: Muz. istoric din Severin (col. Istrati-Capşa) şi Muz. Porţilor de fier. — Muz. Gorjului la Târgu-Jiu. — M. Olteniei la Craiova. — Muz. din Vălenii de artă religioasă (fondată de N. Iorga). — Muzăul dela Sinaia (religios). Muzăul antic din Constanţa. — Muzăul dela Histria (lapidar). — Muzăul arh. din Iaşi. — Muzăul M. Paşa din Galaţi. — Muzăul din Fălticeni. — Muzăul din Suceava. — Muzăul din Kişineu. — Muzee la mănăstiri: Putna, Suceviţa, Dragomirna, Secu, etc. (odoare bisericeşti, broderii, manuscrise). — Muzee interesante în multe oraşe din Transilvania.

Mai multe colecţii particulare de antichităţi romane şi româneşti, numismatică, etc., sunt în parte accesibile publicului: — Dr. G. Severeanu (monede ant. greco-romane, etc.); Dr. H. Slobozeanu (greco-rom.); Orghidan (camee, monede); Olszewski (stampe, arta populară); I. Constantinescu Caracaş (ant. romane); Romulus Volnescu; Gassauer; Docan (mon. romane); Becker (antic); D. Butculescu (div.).

Muzee şi colecţii de artă plastică: Pinacoteca naţională (fondată 1864); — Galeria de tablouri a Regelui Carol I; — Aman (1908); — A. Simu (1910); — T. Stelian (1926).

• •

BULGARI. Dela venirea vechilor Bulgari, dela cari se trage numele Slavilor de peste Dunăre, până la desfiinţarea statului lor, nu există nici-o urmă de stăpânire sau de influenţă politică bulgară în stânga Dunării, cum s'a arătat de unii scriitori. Istoria ţărilor noastre până în sec. 13 fiind necunoscută, o asemenea presupunere nu e întărită cu nimic. Viaţa socială a Românilor din evul mediu e bazată pe concepţii şi tradiţii deosebite de ale Slavilor de la Sud. — Târziu, infiltraţiuni şi colonii de populaţie bulgară, pe timpul când Bulgaria erea provincie otomană, sunt de semnalat pe câmpia Dunării, în jud. Vlaşca, Ilfov, Teleorman, Dolj, unde s'au amestecat în populaţia românească. Bulgarii au rămas încă neasimilaţi în Dobrogea Basarabia de jos şi Dobrogea nouă (Caliacra-Silistra) unde sunt mai numeroşi.

SOCOTELI DE PETRECERI

RASPUNSUL SOCOTELILOR DIN NUMARUL PRECEDENT

112.

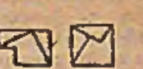

113. Cele două cifre sunt 1 şi 7 căci 7 × 1 = 7.

114. Desigur, soluţie numai cu ajutorul fracţiilor.

5½	2	7½
7	5	3
2½	8	4½

115. La intersecţiile cercurilor se inscriu în ordine 1, 4, 5, 2, 6, 3. Cercul din stânga 7, 12, cercul din dreapta 9, 10, cercul de jos 8, 11.

116. NODUL FERMECAT

Moş Glumici are două chei pe un inel de sfoară, în cari se încurcă mereu pentru că prea seamănă una cu alta. I-a dat în gând atunci să izoleze una din ele cu un nod. Într'o zi vede moşu că cineva i-a făcut o festă, anume, ambele chei erau în nod. Cum capătul nodului era tare, si cusut, însemna că nodul nu fusese desfăcut.

Cum a putut farsorul să-i bage cheia în nod?

*

117. CEVA CU ŞAH

Pe o tablă de şah, avem, aşa cum se vede în imagine, un nebun în colţul din dreapta sus. Se cere să se mute nebunul în punctul A, trecând numai prin pătratele albe, dar prin toate pătratele albe.

*

118. LUNA ŞI STELELE

Avem în faţă o imagine cu patru luni şi patru stele. Ni se cere să împărţim patratul în care sunt aşezate, în 4 părţi egale, astfel ca fiecare să aibă o lună şi o stea.

*

119 CIUDAT DAR ADEVĂRAT

Gineva l-a întrebat pe Moş Gutage dacă mai are fraţi Şi el a răspuns: — „Am avut un frate vitreg dar a murit acum 125 de ani".

Cum el nu are decât 75, toţi au crezut că e o glumă. Dar nu-i.

Cum se explică?

Reportajele Zilei

Din țară

Consiliul de conducere al Palatului Invalizilor

In prezența Doamnei Maria Mareșal Antonescu a avut loc Miercuri 17 Martie prima adunare generală a Donatorilor Eforiei Ostășești pentru militari și invalizi.

Ședința a fost deschisă de d. general Ștefan Panaitescu, președinte de vârstă.

D-sa a ținut o cuvântare, făcând un vibrant elogiu eroilor invalizi și a prezentat în numele întregei adunări omagiul de recunoștință d-lui Mareșal Antonescu, care a luat inițiativa construirei unui palat al invalizilor precum și d-nei Maria Mareșal Antonescu care se preocupă în mod neobosit de bunul mers al acestei instituțiuni.

S'a trecut apoi la constituirea biroului adunării.

Alegerea membrilor în consiliul de conducere s'a făcut în ordinea următoare:

Au fost aleși consilieri d-nii: Grigore Alexandrescu, Ion Bujoiu, ing. C. Orghidan, Virgil Mihăilescu, I. Stănculeanu.

Au fost aleși cenzori d-nii: Gh. N. Dimitriu, Bucur Bunescu, Stelian Petrescu.

Supleant d. Gheorghe Fundănescu.

Adunarea a luat sfârșit la ora 19.

Viitoarea ședință a consiliului de conducere a fost fixată pentru Marți 23 Martie, ora 20 la Palatul Invalizilor.

Conform legii sunt chemați a lua parte la ședințele consiliului de conducere d-nii efori, membri și cenzori.

Pentru decorații cu „Virtutea Militară"

Se aduce la cunoștința membrilor Asociației din întreaga țară, decorați cu medalia „Virtutea Militară" de războiu din 1916—1920 — 1941—1943, posesori de carnete gratuite de C.F.R., că aceste permise urmează să fie preschimbate cu începere de la 1 Aprilie 1943.

In acest scop, vor trimite cu poșta recomandat pe adresa Asociației „VIRTUTEA MILITARĂ DE RĂZBOI" București V, str. Bradului Nr. 42: a) vechiul permis pe C.F.R. a cărui valabilitate expiră la 31 Martie a. c.; b) două fotografii din care una vizată; c) o cerere timbrată prin care solicită preschimbarea și următoarele taxe de C. F. R. pentru noul permis: clasa I-a lei 810; clasa II-a lei 530; clasa III-a lei 346, în cari sunt cuprinse toate taxele la C. F. R. și cheltuelile asociației cu preschimbarea și remiterea la domiciliu cu poșta recomandat a noului permis de C.F.R.

Decorații cu medalia „Virtutea Militară" din actualul războiu, neînscriși încă în Asociație, sunt rugați să-și comunice adresele, anexând și mărcile necesare pentru răspuns, pentru a li se face comunicări și trimite instrucțiuni cu privire la obținerea permisului gratuit la C.F.R., la care au dreptul; Asociația posedând „Anuarul" tuturor decoraților cu medalia „Virtutea Militară", al căror Inalt Decret de decorare a fost publicat în Monitoarele Oficiale dela 1941-1943 inclusiv.

Scrisoare primită de d. ministru Petrovici din partea profesorilor Academiei Andreiane-Sibiu

D. prof. Ion Petrovici, ministrul culturii naționale și al cultelor, a primit din partea rectorului și a profesorilor Academiei teologice „Andreiane" din Sibiu, scrisoarea următoare:

Domnule ministru,

Pătrunși de marea importanță a actului prin care ați recunoscut Academiei teologice „Andreiane" toate drepturile unei școli de grad universitar, venim toți profesorii acestei Academii să vă exprimăm profunda noastră gratitudine. Prin fapta domniei voastre ați creiat condițiile unei noui epoci în istoria acestei școli și în general a învățământului teologic și a culturii creștine ortodoxe în viața poporului român din Ardeal.

Suntem fericiți că meditația timpurilor viitoare asupra cauzelor cari au dus la desvoltarea și amplificarea activității spirituale ortodoxe în Ardeal și la o mai bună pregătire a păstorilor sufletești ai poporului din Nordul Carpaților, vor găsi între ele, la loc de frunte, numele filosofului Ion Petrovici.

Suntem fericiți că numele celui dintâi filosof al nostru care a împrietenit din nou gândirea românească cu realitățile spiritului autohton, va fi împletit de aci înainte deapururi cu istoria Academiei teologice „Andreiane", fapt care îi adaugă un mare coeficient de prestigiu.

Vă asigurăm, domnule ministru, că nu vom pregeta întru a ține continuu prezent în sufletul studenților acestei instituții — și deci al preoțimii ardelene — numele domniei voastre, împodobit cu florile recunoștinței, dragostei și admirației nețărmurite.

Rugăm pe bunul Dumnezeu să vă dăruiască încă mulți ani, ca să priviți cu deplină mulțumire roadele actului domniei voastre în desvoltarea viitoare a activității Academiei noastre.

Sibiu, 12 Martie 1943.

Rectorul Academiei teologice „Andreiane"

Dr. DUMITRU STĂNILOAE

Sfințirea drapelului refugiaților și expulzaților din Ardealul de Nord

La sfințirea și țintuirea drapelului refugiaților și expulzaților din Ardealul de Nord, Despărțământul Cluj-Turda, domnul profesor Grigore Forțu, Comisarul general al Guvernământului pentru Transilvania de Nord a trimis următoarea telegramă:

Pentru inimile voastre adânc rănite, trimit mângâierea marilor nădejdi ale guvernului nostru, care stă astăzi cu fața spre voi. In numele lui, urez ca Dumnezeu să binecuvinteze steagul ce țintuiți acum, ca, sub fâlfâirea lui victorioasă, să sărbătorim împreună marea și apropiata sărbătoare a învierii dreptății".

Din străinătate

UN GENERAL SOVIETIC SE LEAPĂDĂ DE BOLȘEVISM

El face apel la poporul rus să se scuture de jug

Fostul Locot.-General sovietic Andreievici Vlassov publică o scrisoare deschisă în ziarul rus „Novoie Slovo" ce apare la Berlin, în care el declară pentru ce s'a hotărît să lupte împotriva bolșevismului.

Cariera sa militară și-a început-o ca simplu soldat și a înaintat până la gradul de comandant de armată.

Viața grea a muncitorului rus și a țăranului, ale căror gânduri le cunoștea, îngrijorările și suferințele precum și relele tratamente la cari era supusă populația sovietică, arestările a milioane de bărbați ruși dispariția lor fără cercetări sau judecată, l-au hotărît să condamne bolșevismul.

Fostul general Vlassov este încredințat că Stalin a pierdut războiul, și că el târăște Rusia sovietică în acest războiu, care servește interesele Angliei și Statelor-Unite și nu cele ale poporului rus, cu deasila. Nenorocirile pe cari au fost nevoiți să le indure rușii în acești din urmă 25 de ani au fost încununate de catastrofa războiului.

De aceea, Vlassov a ajuns la convingerea că BOLȘEVISMUL IN GENERAL ȘI STALIN IN SPECIAL, SUNT PRINCIPALII DUȘMANI AI POPORULUI RUS. El socotește că are datoria să facă un apel la poporul rus să scuture jugul bolșevic și să pună capăt măcelului și acestui războiu dus numai pentru salvarea de interese străine, și să se pășească la organizarea unei noui Rusii.

Interesele poporului rus, a spus fostul general sovietic, au fost întotdeauna legate de interesele poporului german și de ale celorlalte popoare europene. Numai bolșevismul a despărțit poporul rus de Europa printr'un zăgaz de netrecut.

Pe temeiul onoarei și al sincerei mele convingeri, cu deplină încredere a răspunderei pe care o am față de patrie și de poporul meu precum și față de Istorie, pentru actul ce săvârșesc, — continuă Generalul Vlassov, — fac un apel la poporul rus și îndemn la luptă, dând acestei lupte misiunea de întemeiere a unei noui Rusii. Nu fac apel la popor pentru o reîntoarcere a trecutului, ci pentru un viitor fericit.

Fuehrerul pe front

După cum se vede din fotografiile apărute în presa berlineză, Fuehrerul a făcut în ultimele zile o vizită în zona imediată a frontului de est, pentru a lua contact cu statele majore germane.

Fotografiile arată pe Fuehrer la sosirea sa pe un aerodrom de campanie din est, în momentul când este primit de mareșalul von Manstein, comandantul șef al unui grup de armate, și de mareșalul von Richthofen, șef al unei flote aeriene care operează în acest sector. Fuehrerul și cei doi mareșali sunt înconjurați de armata entuziastă care venise pe aerodrom să salute pe șeful ei.

O altă fotografie arată pe Fuehrer consultând o hartă, împreună cu mareșalii von Manstein și von Kleist, cu generalul de armată Ruff și cu generalul de infanterie Seiler, șeful de stat major general al armatei, care însoțește pe Fuehrer în sborul său de vizitare a frontului.

Se știe că mareșalul von Manstein este comandantul șef al grupului de armate care a înfruntat marea înaintare sovietică, cu prilejul ofensivei din iarna 1942 — 1943. El a fost decorat cu Foile de Stejar la Crucea de Cavaler al ordinului Crucea de Fier.

Valoarea principiilor mussoliniene

Intr'un articol consacrat începuturilor revoluției fasciste, revista „Critica Fascista" atrage atenția asupra faptului că principiile enunțate de Mussolini la 23 Martie 1919 s'au ancorat adânc în mentalitatea italienilor.

Cele trei concepții fundamentale, enunțate în acea zi, au fost:

— preaslăvirea valorii ideale și istorice a războiului nostru;

— neîncrederea față de Societatea Națiunilor, care era ostilă revizuirii tratatelor nedrepte;

— lupta contra partidului socialist italian și afirmarea sindicalismului național.

Italia trebuia în adevăr să apere războiul pe care îl declarase în 1915, pentrucă acel războiu însemna începutul existenții sale de mare putere în concertul european și mondial și totodată consfințirea funcțiunii europene a Italiei.

De asemenea, Italia trebuia să se ridice împotriva Societății Națiunilor supusă ordinelor Londrei și Parisului, care trădaseră obligațiile luate de ele față de Italia, trecându-ne de partea învinșilor și nemulțumiților.

In sfârșit, trebuia lichidat socialismul care se dovedise incapabil de o politică serioasă și demnă pentru reînoirea țării. Marxismul trebuia să fie înlocuit prin sindicalism și corporatism.

Astăzi, după 25 de ani, întreaga valoare ideală și istorică a acestor principii este neatinsă. Adevărurile cuprinse în ele sunt tot atât de puternice astăzi ca și în ziua când au fost formulate și corespund perfect realităților actuale.

Prin principiile sale, Mussolini a dat un prim impuls pentru o reînoire, ale cărei țeluri finale vor putea fi găsite după terminarea acestui războiu.

„VREM LIBERTATE DAR ȘI ORDINE!", a spus generalul Franco

Generalul Franco, șeful statului spaniol, a vorbit în fața reprezentanților națiunii spunând că trebue să se ocolească revenirea la greșelile trecutului.

„Vrem libertate, dar și ordine, a spus generalul Franco. Nimeni nu va putea blestema pe Dumnezeu sau să se ridice împotriva Patriei sau a ordinei sociale. Dumnezeu, Patria și Dreptatea sunt principiile ce stau la temelia mișcării noastre. O muncă socială dreaptă și rodnică este imposibilă dacă nu este îndrumată de spiritul catolic și social.

Ceeace importă este amenințarea îngrozitoare a comunismului sovieto-rus. Nu în forța uriașe a armatei sovietice stă principalul pericol ci în deslănțuirea revoluției mondiale. Nu trebue ca armatele sovietice să treacă granițele altor națiuni pentru a duce nenorocire și moarte asupra noastră.

Europa are de rezolvat probleme mult mai mari și mai importante decât numeroasele fleacuri ridicole cari preocupă fără niciun rost în momentele de față pe unii oameni.

Prezența Uniunii Sovietelor în tabăra uneia din părțile combatante are drept urmare că lupta se dă pe viață și pe moarte".

Plutocrația britanică se bolșevizează

In ziua în care generalisimul Franco atrăgea atenția Cortesurilor asupra primejdiei mondiale a bolșevismului și aceasta fără niciun echivoc, lordul Wedgewood declara textual în Camera Lorzilor că dacă e vorba de ales între Stalin și rămânerea mai departe a dictatorilor și capetele încoronate din Europa, omul inteligent din Anglia l-ar prefera pe Stalin.

La Wilhelmstrasse se observă că această declarație dovedește până la ce grad clasa conducătoare din Anglia este descompusă de otrava bolșevismului. Dar oare capetele încoronate din Europa, pe care lordul Wedgewood ar voi să le înlocuiască prin Stalin, nu se găsesc în cea mai mare parte în Anglia, adică pe lângă Regele Angliei însuși nu se găsesc în Anglia foștii regi ai Norvegiei, Greciei și Iugoslaviei, fosta Regină a Olandei și fosta marea ducesă de Luxemburg?

Lordul Wedgewood se ridică totodată și împotriva celorlalte capete încoronate din Europa.

Intervenția președintelui Camerei Lorzilor Cranborne, care a calificat drept „rău intenționată" observația lordului Wedgewood, nu poate schimba impresia pe care această observație a produs-o la Berlin. Intervenția dovedește cel mult gradul de supărare la care ajunge guvernul britanic când membri ai clasei conducătoare engleze vorbesc cu deplină franchețe.

Un fapt rămâne limpede și este un fapt istoric: anume că în Camera Lorzilor, fără a întâmpina o replică serioasă, s'a putut declara că desființarea tuturor monarhiilor europene și înlocuirea lor prin sistemul sovietic constituie idealul fiecărui englez inteligent.

ULTIMELE ŞTIRI

INTERNE

Condiţii pentru primirea de voluntari la aviaţie şi marină

Subsecretariatulde Stat al Aerului face cunoscut că primeşte voluntari în unităţile de aviaţie, artilerie anti-aeriană şi Geniu aeronautic, tineri între 18—20 ani de arigină etnică Română sau Germană, care posedă orice specialitate în legătură cu: motoare, radio, electricitate, tâmplărie, tapiţerie, tin'chigerie, precum şi şoferi, strungari, fier, fotografi, sudori, vulcanizatori şi alezori.

Toţi tinerii ce doresc a se angaja voluntari, vor adresa cererile lor direct unităţilor unde doresc să se angajeze, până la 1 Aprilie 1943.

In conformitate cu dispoziţiunile M. Stat Major se vor primi şi anul acesta voluntari la Marină între vârsta de 18 şi 20 ani, cari vor fi încorporaţi odată cu contingentul 1944.

Aceştia vor trebui să fie marinari de meserie sau meseriaşi specialişti în industriile marinărşti ca: ajustori, armurieri electricieni, bobinatori, cazangii, desenatori, electricieni, fierari, fochişti, instalatori, imprimeuri, [illegible], marangozi, mecanici, motorişti, meteorologici, opticieni, radio-electricieni, strungari, sudori, telegrafişti, tâmplari, turnători, vopsitori, etc.

Cererile însoţite de actele cerute, vor fi înaintate Regimentului Infanterie Marină Reni, care este însărcinat cu încorporarea voluntarilor, urmând ca după perioada de instrucţie, voluntarii să fie ambarcaţi la nave.

Modificările legii de românizare

D. Titus Dragoş, ministru subsecretar de stat al românizării, a făcut presei următoarea expunere cu privire la modificările legii de românzare, făcute prin decretul din 10 Martie.

După ce s'a ocupat de noua organizare a C. N. R.-ului, prin simplificarea administraţiei sale şi de celelalte dispoziţii modificatoare de ordin administrativ, d. ministru Dragoş a stăruit asupra articolelor 5 şi 6 din legea din 28 Martie.

Cine oare ar putea spune că e neromânesc ca o avere agonisită cu munca de toate zilele de un soţ român, dar înscrisă în acte oficiale pe numele soţiei de origine evreiască, datorită unor sentimente sau împrejurări uşor de înţeles, să se reîntoarcă în patrimoniul soţului român.

Cine ar putea spune că e nedrept şi neromânesc ca un român erou de războiu, invalid sau decorat pentru fapte de bravură, să nu poată dobândi un bun dela soţia sa de origine evreică pentru a-şi asigura posibilitatea de viaţă a lui şi a copiilor lui?

Am fost sesizaţi cu asemenea situaţiuni şi am considerat de datoria noastră să ne ridicăm la această înălţime morală şi să înlesnim pe cât posibil repararea acestor situaţiuni într'adevăr excepţionale. Numai în acest spirit s'a întocmit şi în acest spirit se va aplica modificarea adusă art. 5.

Măsurile legale şi de fapt în domeniul românizării cu cât sunt mai severe, cu atât trebue să fie mai drepte. Numai aşa ele se impun chiar adversarilor şi numai aşa asigură rezultatul urmărit.

Luptăm pentru o românizare cât mai integrală.

Ne servim de dreptate şi morală.

Acesta e regimul Mareşalului Antonescu.

EXTERNE

A 203-a victorie aeriană

Maiorul Hans Philipp, decorat cu Frunzele de Stejar cu Spade la Crucea de Cavaler al ordinului Crucea de Fier a repurtat Miercuri cea de a 200-a şi 203-a victorie aeriană, doborând unul după altul patru avioane inamice în înverşunatele lupte aeriene ce au avut loc Miercuri deasupra lacului Ilmen.

Maiorul Hans Philipp se află prin acest fapt de război, în fruntea aviatorilor de vânătoare germani care au repurtat cele mai mari succese.

Fuehrerul mulţumeşte Preşedintelui Hacha

Fuehrerul a mulţumit d-lui dr. Hacha pentru telegrama pe care preşedintele statului i-a trimis-o cu prilejul aniversării încadrării Boemiei şi Moraviei în Reichul german.

Orele de lucru în serviciile publice din Germania

Preşedintele consiliului de miniştri pentru apărarea teritoriului Reichului, Reichsmareşalul Goering a decretat măsurile pentru sporirea minimului orelor de lucru în serviciile publice, în timpul duratei războiului. Aceste măsuri intră imediat în vigoare.

Pentru teritoriile Marelui Reich german, funcţionarii şi salariaţii din serviciile publice vor lucra cel puţin 56 ore pe săptămână iar acolo unde se lucrează fără întrerupere minimum orelor de lucru vor fi 53.

Se va lucra Sâmbăta după amiază şi Duminica, în măsura în care lucrul este de importanţă militară.

Comuniştii fac manifestaţii la Londra

O telegramă din Londra anunţă că Duminica trecută comuniştii din capitala Marei Britanii au organizat o mare întrunire.

In cuvântările rostite s'a cerut înfiinţarea imediată a unui al doilea front şi s'a atacat guvernul britanic, căruia i s'a reproşat că nu a înfiinţat al doilea front până acum.

Pentru ziua de 23 Martie, comuniştii din Londra plănuesc manifestaţii în Piaţa Nelson şi în toate celelalte cartiere ale Londrei.

Schimb de prizonieri italieni şi englezi

Se află din Ankara că vaporul italian GRADISCO, având pe bord prizonieri englezi destinaţi să fie schimbaţi, va sosi Vineri 19 Martie la Mersina.

Vaporul englez TALMA este aşteptat să sosească la 20 Martie. Pe bordul lui se află 42 de ofiţeri, 110 ofiţeri de rezervă, 600 de oameni de trupă şi 48 de internaţi civili şi printre aceştia din urmă cei 25 de internaţi germani din Arabia Saudită.

Situaţia continuă să fie turbure în Iran

Ca urmare a situaţiei interne nesigure din Iran, se află ca s'a renunţat la plecarea din Teheran a detaşamentelor de trupe britanice. Se mai află că ofiţerii englezi, cari inspectau detaşamentele iraniene, ce dăduseră semne de nesupunere, au fost primiţi în mod atât de ostil încât au fost nevoiţi să-şi întrerupă misiunea lor. Se spune că se duc tratative pentru îndepărtarea sau dezarmarea trupelor iraniene din zonele unde turburările sunt mai numeroase, trupe care vor fi înlocuite prin forţe britanice.

1943 **MARTIE** 31 Zile

Răs. soarelui 6,16 SĂPT. 12 Ap. soarelui 18,5

SÂMBĂTĂ

20

ORTODOX:
[illegible]
CATOLIC:
[illegible]
PROTESTANT:
[illegible]

Zile trecute 79
Zile rămase [illegible]

« Un singur lux: al jertfei. O singură podoabă: a cinstei. »
(Mareşalul Antonescu)

Englezii au încercat să lanseze paraşutişti în Danemarca

Intr'una din ultimele nopţi englezii au încercat să lanseze deasupra teritoriului danez cu ajutorul paraşutelor agenţi comunişti. Poliţia a găsit o serie de căşti de oţel, paraşute şi biciclete. Se pare că a fost vorba de echipamentul a patru persoane. Din unele indicii se poate deduce că este vorba de agitatori comunişti.

Măsuri împotriva atacurilor aeriene la Vatican

In timp ce muzeele din Vatican nu au luat până acuma nici un fel de măsuri pentru apărarea obiectelor lor împotriva atacurilor aeriene, nenumăratele obiecte de artă fiind şi acuma libere la privirea vizitatorilor, după cum aflăm, s'a hotărît să se adăpostească în pivniţe valoroasele opere din bibliotecile Vaticanului. Este vorba de vechi manuscrise şi ediţii deosebit de rare. Activitatea de împrumut a bibliotecilor din Vatican nu va fi turburată prin această măsură deoarece operele vor fi puse şi în viitor ca şi până acuma la dispoziţie în sălile de lectură. Nu se ştie dacă s'au plănuit şi alte măsuri de această natură în Vatican. In orice caz în afară de construirea de adăposturi antiaeriene în acest caz este vorba de primele măsuri luate de Vatican împotriva atacurilor aeriene.

Armata 89-a chineză nimicită

Forţe armate japoneze, care luptă în colaborare cu trupe ale guvernului naţional dela Nanking, au nimicit armata 89 a guvernului din Ciungking şi divizia 3-a din armata a 9-a comunistă chineză, în cursul operaţiunilor care au loc în provincia Kiangsu.

O bandă a fost prinsă la Barcelona

In cartierul portului din Barcelona a fost prinsă, după lupte grele, în cari poliţia a făcut uz de mitraliere şi grenate, o bandă de tâlhari cari, în ultima lună au săvârşit aproape zilnic atacuri contra băncilor, magazinelor şi chiar asupra trecătorilor. Această bandă era în serviciul lojilor francmasonice spaniole. In această ciocnire au fost ucişi numeroşi poliţişti, iar alţii răniţi.

SITUAŢIA PE TOATE FRONTURILE

INTRE HARCOV-NORD-VEST DE KURSK

OFENSIVA GERMANĂ E IN PLINĂ DESFĂŞURARE

In regiunea Harkov şi la vest de Bielgorod trupe ale armatei terestre germane şi ale formaţiunilor S.S. înarmate, au aruncat mai departe spre răsărit forţele sovietice. Luptele împotriva forţelor sovietice încercuite la sud-est de Harkov continuă. Sovieticii fac încercări disperate în vederea despresurării lor.

După zile îndelungate de pregătire, bolşevicii au încercat în cursul zilei de 17 Martie o manevră de diversiune la sud-vest, la sud şi sud-est de Orel. Incercările lor de a uşura prin reluarea atacurilor pe un front învecinat, în urma presiunii exercitate de operaţiunile germane asupra aripii de sud, au dat greş. In cursul unor lupte înverşunate, care au continuat în tot cursul zilei trupele germane au pricinuit bolşevicilor pierderi imense. Atacul dat de puternice formaţiuni blindate împotriva poziţiunilor germane fortificate în adâncime, graţie cărora sovieticii încercau să realizeze o străpungere prin toate mijloacele, s'a soldat printr'o enormă pierdere de material, fără ca bolşevicii să fi reuşit să pătrundă în principalele linii germane.

In ciuda amploarei acestor noui atacuri bolşevice în regiunea Orel, ele nu au totuşi decât o importanţă pur locală. In orice caz, operaţiunile bolşevice din acest sector n'au reuşit să oprească mişcările afesive ale formaţiunilor germane din regiunea Kursk.

PIERDERILE SOVIETICILOR SUNT IMENSE

Generalul sovietic Mihail Borissov, făcut prizonier cu prilejul nimicirii corpului 7 de cavalerie de gardă, a declarat că pierderile sovietice în ultimele trei luni au fost extraordinar de mari, ele depăşind cu mult pierderile din războiul de iarnă din anul trecut. Numai în sectorul sudic, sovieticii au pierdut între Don şi Nipru peste 200.000 de oameni, la capul de pod al Cubanului peste 120.000 — la Rostov, — în sectorul Mius peste 60.000 de oameni. Generalul Borissov socoteşte că pierderile armatei roşii în morţi, răniţi şi prizonieri se ridică dela începutul ofensivei sovietice la 1.500.000 până la 1.700.000 oameni. După cum a precizat mai departe generalul Borissov, marele stat major sovietic socoteşte pierderile totale ale armatei roşii dela începutul războiului la aproape 20.000.000 oameni.

LUPTELE AU REINCEPUT IN AFRICA DE NORD

Zona din faţa liniei Moreth, a fost în cursul ultimelor 24 de ore teatrul unor lupte înverşunate. In tot cursul zilei de 17 Martie, divizia 51 brinanică a atacat cu puternice unităţi de infanterie, dar atacurile britanice au fost respinse pe tot frontul, în parte, în cursul unor lupte violente date dela mică distanţă ca şi prin contraatacuri puternice.

Se pare că atacurile britanice erau destinate în primul rând, ca să se intre în posesiunea zonei din faţa poziţiilor Moreth, spre a se putea curăţi câmpurile de mine ale Mareşalului Rommel, temute pentru eficacitatea lor nimicitoare împotriva tancurilor.

Primele încercări britanice s'au soldat cu pierderi mari pentru ei.

Sub presiunea grelelor pierderi, înaltul comandament al armatei 8-a britanice a întrerupt provizoriu în cursul serii de 17 Martie atacurile, care dealtfel au fost date fără sprijin de tancuri. Atacul general pare să urmeze cât mai curând.

FORŢELE JAPONEZE AU NIMICIT ARMATA 89-a A GUVERNULUI DIN CIUNGKING

Forţe armate japoneze, care luptă în colaborare cu trupe ale guvernului naţional dela Nanking, au nimicit armata 89-a a guvernului din Ciungking şi divizia 3-a din armata 9-a comunistă chineză, în cursul operaţiunilor care au avut loc în provincia Kiangsu.

După cum anunţă comunicatele de pe această linie a frontului, operaţiunile din luna Februarie şi până la 11 Martie, efectuate de forţele armate japoneze şi naţional-chineze, au dus la pacificarea întregului teritoriu dela nord de fluviul Jang-Ce.

Societatea Naţio[illegible] Sărindar 5-7-9 [illegible] Of. Comerţului Bucureşti.
Tipărită la 20.III.1943